

גְּאוּלַּת פּוּרִים בְּגִימְטְרִיא תִשְׁעִ"ו.

בְּגִימְטְרִיא פּוּרִים הֵינָה תְּקוּפָה שֶׁל שְׁלֹשׁ וְחֲצֵי שָׁנִים שֵׁשׁ בָּהֶם 1335 יָמִים. מֵהַלִּילָה שֶׁנִּדְּדָה שְׁנַת הַמֶּלֶךְ בְּט"ז בְּנִיסָן שְׁנַת ג'ת"ה, עַד סִיּוֹם גְּלוּת בְּבֶל וְתַחֲלִילַת בְּנֵינָן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׁנִי בְּכ"ד בְּכֶסֶלְיוֹ שְׁנַת ג'ת"ט. שֶׁהוּא זְמַן הַקֶּץ בְּדִנְיָאֵל, "אֲשֶׁרִי הַמְּחַכָּה וְיִגִיעַ לְיָמִים אֶלֶף שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שְׁלֹשִׁים וְחֲמִשָּׁה". וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יוֹסֵף מְרַצְיָאנוּ שְׁלִיט"א מְצַרְפַּת, שֶׁ"הַסֵּתֶר אֶסְתִיר" בְּגִימְטְרִיא 1336. וּמְרַמֵּז בְּכַתוּב (אֶסְתֶר ה', ה) "מֵה שְׁאַלְתָּךְ וַיִּנְתֵּן לָךְ וַיִּמָּה בְּקִשְׁתְּךָ עַד חֲצֵי הַמַּלְכוּת וְתַעֲשֵׂה". "וְתַעֲשֵׂה" אוֹתִיּוֹת תִשְׁעִ"ו. וְכֵן גְּאוּלַּת פּוּרִים בְּגִימְטְרִיא תִשְׁעִ"ו. וְכֵן מוּבָא בְּעֵלוֹן 'כִּי לֵה' הַמְּלוּכָה' שֶׁמְגַלַּת אֶסְתֶר בְּגִימְטְרִיא מְשִׁיחַ תִשְׁעִ"ו. וּבְמִלּוּי עוֹלָה 3580 כְּמִנְיָן י' פְּעָמִים מְשִׁיחַ. וְהַאוֹתִיּוֹת לְפָנֵי מְגַלַּת אֶסְתֶר בְּגִימְטְרִיא 1202 כְּמִנְיָן הַתְּגָלוֹת מְשִׁיחַ. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שְׁגֵאוֹת פּוּרִים שֶׁהַתַּחֲלִילָה בְּשַׁנַּת ת"ה וְחִלָּה בְּשַׁנַּת תִשְׁעִ"ו בְּפִרְשַׁת צוּ, נִרְמַזת בְּפִסּוּק (אֶסְתֶר ד', יז) "וַיַּעֲבֹר מֶרְדֳּכָי וַיַּעַשׂ כְּכֹל אֲשֶׁר צִוְּתָה עָלָיו אֶסְתֶר"

שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם אֶחָד מִגְּדוּלֵי הַמְּקַבְּלִים שְׁלִיט"א בְּעִנְיָן בְּנִית הָאָרֶץ בְּיָמֵינוּ דְרָךְ הַצִּיּוֹנוֹת וּמְדִינַת יִשְׂרָאֵל, וְגַם דְרָךְ הַיִּשְׁמַעְאֵלִים שְׁבוּנִים אֶת הָאָרֶץ מֵהַכֶּסֶף שֶׁמְקַבְּלִים מִכָּל הָעוֹלָם בְּגִלְלַת הַסְּכָמִי אוֹסְלוֹ וְכו', שֶׁכָּל זֶה הוּא סוּד הַנְּסִירָה שֶׁבָּאָה קִדְּם הַגְּאֻלָּה שֶׁהִיא בְּסוּד הַנְּשׂוּאִין. דְּנִסְרָה הִיא בְּחִינַת אֲבָא וְאָמָא שְׁמַכְיָנִים אֶת בֵּתָם לְנְשׂוּאִין, וְהַאוֹר שֶׁל אֲבָא יוֹרֵד יִשְׂרָאֵל לְבֵת שֶׁהִיא בְּחִינַת מַלְכוּת, וְהַנְּסִירָה נִקְרָאת בְּנֵינָן הַמַּלְכוּת. וְכֵן בְּנִית הָאָרֶץ וְכו' הִיא הַכְּנָה לְגְאֻלָּה שְׁנַעֲשִׂית גַּם דְרָךְ הַקְּלָפוֹת, וְאוֹתָהּ הַכְּנָה שְׁעוֹשִׂים הַצִּיּוֹנִים, עוֹשִׂים גַּם הַיִּשְׁמַעְאֵלִים. כְּפִי שִׁדּוּעַ שֶׁהַיִּשְׁמַעְאֵלִים הַתַּחֲלִילוּ לְבָנוֹת אֶת עֲרִיהֶם רַק בְּמֵאָה שָׁנִים הָאַחֲרוֹנוֹת כְּמוֹ הַיְהוּדִים. וְהַכְּנָה לְגְאֻלָּה הִיא לֹא אֶתְחַלְתָּא דְגְאֻלָּה כְּמוֹ שְׂאֲחֵרִים טַעְנוּ, כְּמוֹ שֶׁצִּחְצִיּוֹחַ הַמְּנַעֲלִים לְשַׁבַּת אֵינּוּ אֶתְחַלְתָּא דְשַׁבַּת, וְאֵין כָּאֵן הַמְּקוֹם לְהַאֲרִיךְ. וְלִפִּי זֶה מְבֹאֵר שֶׁקִּדְּם גְּאֻלַּת בֵּית שְׁנֵי הֵינָה נִסְרָה בְּנֶס פּוּרִים בְּסוּף הַשְּׁבָעִים שָׁנָה שֶׁל גְּלוּת בְּבֶל בְּסוּד סִיּוֹם הַנְּסִירָה, כְּמוֹבָא בְּשַׁעַר הַכְּנֹנוֹת' לְהַאֲרִיז' לַעַל פּוּרִים. וְכֵן מְדִינַת יִשְׂרָאֵל הִיא בְּסוּד הַנְּסִירָה בְּתוֹךְ הַשְּׁבָעִים שָׁנָה שֶׁל חֲבָלֵי מְשִׁיחַ.

וְכֵן בְּאַרְנוֹ בְּמֵאֵמֶר 'סוּד הַחֲצִי' שֶׁבְּמַגְלַת אֶסְתֶר לֹא מְזַכֶּרֶת הַלְּשׁוֹן אָרֶץ, רַק מְדִינָה שֶׁהִיא מְלִשׁוֹן דִּין וְהִיא בְּגִימְטְרִיא חֲצִי. לְרַמֵּז עַל סוּד הַנְּסִירָה שֶׁמְנַסְרֶת אֶת חֲצֵי הַדִּינִים. וְכֵן בְּאַרְנוֹ שֶׁלֹא מְזַכֶּרֶת כָּלֵל הַמֶּלֶךְ 'יִשְׂרָאֵל' בְּמַגְלַת אֶסְתֶר, דִּי'יִשְׂרָאֵל' מְסַמֵּל אֶת זַעִיר אֲנָפִין, שֶׁהִיָּה יִשָּׁן בְּכָל תְּקוּפַת פּוּרִים בְּבְחִינַת הַתְּרַדְמָה שֶׁה' הַפִּיל עַל אָדָם הַרְאִשׁוֹן כְּשֶׁבָּנָה אֶת חוּה. וּמִמִּילָא 'יִשְׂרָאֵל' כְּבִיכּוֹל אֵינּוּ קִיָּם בְּמַגְלַת אֶסְתֶר. וְכֵן הַשְּׁתַּלְשֵׁל בְּגִשְׁמִיּוֹת גַּם בְּזְמַנְנוּ שֵׁשׁ מְדִינָה דְרָךְ הַקְּלָפוֹת שֶׁהִיא בְּסוּד הַנְּסִירָה שְׁמַכְיָנָה אֶת הַגְּאֻלָּה, וְאֶף עַל פִּי שְׁנַתְנוּ לְמְדִינָה שֵׁם יִשְׂרָאֵל, הַיִּשְׂרָאֵל הָאֲמִתִּי נִמְצָא בְּתַרְדְּמָה, כְּמוֹ בְּתַקּוּפַת פּוּרִים. וְכֵן פּוּר נִרְמֵז בְּ'בִלְפּוּר' שֶׁעַל יְדוֹ הַתַּחֲלִילָה הַמְדִינָה כְּיָדוּעַ, וְכֵן בְּ'בִלְפּוּר' נִרְמֵז ב' פְּעָמִים בְּר"ת בְּכַתוּב שֶׁמְדַבֵּר עַל הַשְּׁפָעַת יוֹסֵף שֶׁקְּשׁוּר לְמְדִינָה, (בְּרַאשִׁית מִג, יח) "וַיִּירָאוּ הָאֲנָשִׁים כִּי הוּבָאוּ בֵּית יוֹסֵף וַיֹּאמְרוּ עַל דְּבַר הַכֶּסֶף הַשֵּׁב בְּאִמְתַּחֲתֵינוּ". וְכֵן שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' יִשְׂרָאֵל לֵאנֹדָא שְׁלִיט"א שֶׁהַאוֹר שֶׁל פּוּרִים שְׁנִקְרָא עֲטָרַת הַיְסוּד דְּאֲבָא עִם הַמַּלְיָם וְהַכּוֹלָל בְּגִימְטְרִיא תִשְׁעִ"ו.

וְכֵן פּוּרִים מְרַמֵּז בְּכַתוּב (יִשְׁעִי יד, כז) "כִּי ה' צָבָאוֹת יַעַץ וּמִי יִפֹּר וַיִּדּוּ הַנְּטוּיָה וּמִי יִשְׁיַבְּנָה", וּמְצִינּוּ בְּזֶהֱרַר (תִּיקוּנִים קמג.) קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן עַל רַגְלָיו, וְהָרִים יְדָיו לְמַעְלָה וְשַׁבַּח אֶת רַבּוֹן הָעוֹלָם, וְאָמַר: רַבּוֹן הָעוֹלָם, עֲשֵׂה לְמַעַן הַשְּׁכִינָה שֶׁהִיא בְּגְלוּת, וְאֵם הִיא בְּשְׁבוּעָה, הָרִי אֲבָא וְאָמָא, שֶׁהֶם חֲכָמָה וּבִינָה, יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת הַתְּרָה. זֶהוּ שְׁפָתוֹב יְהו"ה צָבָאוֹת יַעַץ וּמִי יִפֹּר, אִם הַתְּלַמִּיד נִשְׁבַּע, הָרַב יְכוּל לַעֲשׂוֹת

הַתְּרָה. וְכֵן שְׁנַת תַּשְׁעִ"ו מְרַמֶּזֶת בְּאוֹת שְׁלִישִׁית בְּכַתּוּב (אסתר ט, כב) "וּמְשַׁלּוּחַ מְנוֹת אִישׁ לְרַעְהוּ וּמִתְּנוּת לְאַבְיוֹנִים". וְכֵן תַּשְׁעִ"ו ר"ת הַכְּתוּב (תהילים נא, י) "תִּשְׁמַעֲנִי שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה תִּגְלָנָה עֲצָמוֹת דְּכִית".

וְעוֹד הוֹסִיף הַרְה"ג ר' אֵיתָמָר כְּהֵן שְׁלִיט"א שְׁכַשֵּׁם שְׁמַצִּינוּ בְּגִמְרָא (סנהדרין לח:) שֶׁבִשְׁעָה הַשְּׁבִיעִית שֶׁל הַיּוֹם הַשְּׁשִׁי שֶׁל בְּרִיאַת הָעוֹלָם נִזְדוּגוּ אָדָם וְחֹוֹה. כִּף הַיַּחֲדוּד שֶׁל הַגְּאֻלָּה בְּסוּד חֲבוּר מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף וּמְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד יִהְיֶה בְּשַׁעָה שֶׁשׁ וְחִצֵּי שֶׁל הָאֱלֹף הַשְּׁשִׁי, שֶׁהִיא נִקְדַּת הָאֲמֻצָּע שֶׁל הַשְּׁעָה הַשְּׁבִיעִית שֶׁל הָאֱלֹף. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'קוֹל הַתּוֹר' בְּשֵׁם הַגֵּר"א שֶׁהַשְּׁנַיִם בְּאֱלֹף הַשְּׁשִׁי שֶׁהֵן כְּנֶגֶד הַשְּׁעָה הַשְּׁבִיעִית, הֵן בְּסוּד הַיַּחֲדוּד. וְכֵן מוּבָא בְּסִדּוּר הַיַּעֲב"ץ (סוף חֶלֶק תְּפִילוֹת חוּל) שֶׁאֲמֻצָּע הַשְּׁעָה הַשְּׁבִיעִית, הִי הַיַּחֲדוּד שֶׁל אָדָם וְחֹוֹה, וּמְרַמֵּז עַל זְמַן מִנְחָה גְדוּלָּה, שֶׁהוּא זְמַן שֶׁל יַחֲדוּד בְּעוֹלָמוֹת. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אַבִּיגְדוֹר אֶהְרִנְזוֹן שְׁלִיט"א שֶׁבַּיַּחֲדוּד אָדָם וְחֹוֹה הֵיוּ שְׁנֵי חֲלָקִים, קוֹדֵם הִיְתָה נְסִירָה שֶׁה' בָּנָה אֶת הַצֶּלַע לְאִשָּׁה, וְאַחַר כֵּף הִיְתָה הַיַּחֲדוּד, וְכֵן הַשְּׁעָה הַשְּׁבִיעִית הַתְּחִלְקָה לְשְׁנֵי חֲלָקִים, בְּחִצֵּי הַרְאִשׁוֹן הִיְתָה נְסִירָה, וּבְחִצֵּי הַשְּׁנִי הִיְתָה הַיַּחֲדוּד. וְכֵן מְצִינוּ בְּזֶהָר חֲדָשׁ (בלק סח: עם פִּירוּשׁ 'מִתּוֹק מִדְּבַשׁ') שֶׁהַזְּוּג הַרְאִשׁוֹן שֶׁל אָדָם וְחֹוֹה הוֹלִיד אֶת נִשְׁמַת הַמְּשִׁיחַ. וְכֵן הַכְּתוּב שֶׁנֶּאֱמַר עַל זְוּוּגוֹ שֶׁל אָדָם הַרְאִשׁוֹן (בראשית ב, יח) "אֶעֱשֶׂה לוֹ עֵזֶר כְּנֶגְדּוֹ" עִם הַמְּלִים בְּגִימְטְרִיא תַשְׁע"ו. וְכֵן הַכְּתוּב (בראשית ב, כב) "וַיְבִן ה' אֱלֹהִים אֶת הַצֶּלַע אֲשֶׁר לָקַח מִן הָאָדָם לְאִשָּׁה וַיְבִאֶהָ אֵל הָאָדָם" בְּגִימְטְרִיא קָץ. וּמְרַמֵּז בְּזֶהָר (בראשית כח:) "וַיְבִן ה' אֱלֹהִים אֶת הַצֶּלַע", כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר "וּלְצֶלַע הַמִּשְׁכָּן הַשְּׁנִיית". צֶלַע וְדָאֵי מִצַּד שֶׁל חֶסֶד לְבָן, מִשָּׁם נִקְרָאת לְבָנָה. וַיִּסְגֹּר בְּשׂוֹר תַּחֲתָנָה בְּשׂוֹר שֶׁהוּא אָדָם מִצַּד הַגְּבוּרָה וְנִכְלָל בְּשְׁנֵיהֶם. בְּאוֹתוֹ זְמַן "שִׁמְאֵלוֹ תַּחַת לְרִאשֵׁי וַיִּמִּינוּ תַּחֲבֻקָנִי".

וְכֵן "הַצֶּלַע" ר"ת הַכְּתוּב (ירמ' ל, ז) "וְעַת צְרָה הִיא לִיעֶקֶב וּמִמֶּנָּה יִשְׁעִי", וְכֵן "וְעַת צְרָה" עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַמְּלִים וְהַכּוֹלָל בְּגִימְטְרִיא ה'תַשְׁע"ה. וְכֵן "וְעַת צְרָה הִיא לִיעֶקֶב וּמִמֶּנָּה יִשְׁעִי". בְּגִימְטְרִיא שְׁנַת תַּשְׁע"ו. וְכֵן "הִיא לִיעֶקֶב וּמִמֶּנָּה יִשְׁעִי" עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַמְּלִים בְּגִימְטְרִיא תַשְׁע"ו. וְכֵן שְׁנַת תַּשְׁע"ו מְרַמֶּזֶת בְּנִסְחַת הַתְּפִלָּה, 'וְעוֹנָה לַעֲמוּ בְּעַת שְׁוֹעִים אֱלֹהֵי'. וְכֵן בְּעַת מְרַמֵּז עַל גְּאֻלַּת בְּעַתָּה.

וְכֵן "הַצֶּלַע" מְרַמֵּז עַל הַצֶּלַע ע' שְׁנַיִם שֶׁל חֲבָלֵי מְשִׁיחַ. וְכֵן הַכְּתוּב (בראשית ב, כב) "וַיְבִן הוֹי"ה אֱלֹהִים אֶת הַצֶּלַע" בְּגִימְטְרִיא שֵׁם יב"ק שֶׁקְשׁוֹר לִיעֶקֶב, יוֹצֵא שְׁיַעֲקֹב אוֹתִיּוֹת יב"ק ע', הֵינּוּ הַמִּתְקַת הָע' שְׁנַיִם בְּכַח שֵׁם יב"ק שֶׁעוֹשֶׂה אֶת הַנְּסִירָה. וְלָכֵן יַעֲקֹב בְּגִימְטְרִיא 7 פְּעָמִים הוֹי"ה לְהַמְתִּיק אֶת הַשְּׁבָעִים שָׁנָה, כְּאֲשֶׁר שְׁמוֹת הוֹי"ה מִתְחַלְקִים, 14 אוֹתִיּוֹת ה' שְׁבָהֶם בְּגִימְטְרִיא ע', 16 אוֹתִיּוֹת י"ו שְׁבָהֶם בְּגִימְטְרִיא יב"ק. וְכֵן הַכְּתוּב שֶׁמְדַבֵּר עַל הַנְּסִירָה (בראשית ב, יח) "אֶעֱשֶׂה לוֹ עֵזֶר כְּנֶגְדּוֹ" ר"ת אֶעֱלֶדְךָ שֶׁנֶּאֱמַר עַל גְּאֻלַּת יַעֲקֹב (בראשית מו, ד) "אֲנֹכִי אֶרְדֶּ עִמָּךְ מִצְרַיִמָּה וְאֲנֹכִי אֶעֱלֶדְךָ גַם עֲלֵה וַיּוֹסֵף יִשִׁית יְדוֹ עַל עֵינָיֶךָ". וְכֵן "עֵזֶר" אוֹתִיּוֹת רַז ע' שְׁנַיִם לְהַמְתִּיקָם.

וְכֵן הַשְּׁתַלְשֵׁל שֶׁהַמְלֶךְ שֶׁמֶלֶךְ בְּאַרְה"ב נִקְרָא אַבְמִ"ה ר"ת אַרְוֹר הֶמֶן בְּרוּךְ מְרַדְכִי, וְכֵן אַרְוֹר הֶמֶן אוּ בְרוּךְ מְרַדְכִי, כֹּל אֶחָד מֵהֶם בְּגִימְטְרִיא בְּרֶק חוֹסִיין אוּבְאַמָּה. וְכֵן בְּרֶק אוּבְאַמָּה בְּגִימְטְרִיא חַג הַפּוֹרִים, [מֵהַרְה"ג ר' י. ש. צוֹר שְׁלִיט"א]. וְכֵן אוּבְאַמָּה ר"ת הַכְּתוּב הַמְדַבֵּר עַל נִצְחוֹן הַיְהוּדִים בְּפּוֹרִים, (אסתר ט, ה) "וַיִּכְּזוּ הַיְהוּדִים בְּכָל אֲבִיהֶם מִכַּת חֶרֶב וְהָרַג וְאִבְדוֹן וַיַּעֲשׂוּ בְשִׁנְאִיהֶם כְּרִצוֹנָם". וְכֵן רְאִינוּ בְּפּוֹרִים תַשְׁע"ד שֶׁאוּבְאַמָּה הוֹשִׁפֵּל עַל יְדֵי הַרוֹסִים, שֶׁלְעָגוּ לוֹ וְכַבְּשׁוּ אֶת הָאֵי קָרִים בְּלִי לְהַתְנַחֵס לְאִיּוּמֵי וְכוּ'. וְכֵן שְׁתֵּי הָאוֹתִיּוֹת הַרְאִשׁוֹנוֹת שֶׁל אַבְמָה ר"ת אַרְוֹר בְּרוּךְ. וּמְרַמֶּזוֹת עַל חֲדָשׁ אָב שֶׁהוּא חֲדָשׁ הַחֲרָבָן, וְהוּא ר"ת אָדוּם בְּבָל שֶׁהַחֲרִיבוּ אֶת שְׁנֵי בְתֵי הַמִּקְדָּשׁ כְּמוּבָא בְּשִׁל"ה. וְכֵן שְׁמַעֲתִי מִדּוּדֵי ר' מְשַׁלֵּם לְאַטָּץ שְׁלִיט"א שֶׁאֲבַמִּ"ה ר"ת אֶתָּה בְּחֲרַתְנוּ מִכָּל הָעַמִּים, שֶׁבְּזַמְנוֹ

נזכה במהרה בימינו לראות את עליונות ישראל על העמים. והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א **שמרדכי ואסתר** בגימטריא **מוצאי שביעית** עם המלים. וכן **סופי התבות בבחינת הסוף** והקץ של כל הפסוק (אסתר ח, ו) **"כי איככה אוכל וראיתי ברעה אשר ימצא את עמי ואיככה אוכל וראיתי באבדן מולדתי"** בגימטריא **תשע"ו**.

וכן מובא ברש"י (תענית כט.) **משנכנס אדר מרבנים בשמחה, ימי נסים היו לישראל פורים ופסח**. ורואים שרש"י מכליל את גאלת פורים ופסח יחד, שכבר משנכנס אדר שמחים עם חגים אלו. וכפי שמובא ב'לקוטי מוהר"ן' (עז) **פורים על שם הפר ואחר כך נעשה פרה**. שהיא הכנה לפסח. וכן מצינו בגמרא (מגילה יג:) שהמן אמר לאחשורוש שעם ישראל משתמטים ממלאכה בטענת **שבת היום פסח היום**, ורואים שהמן חבר את השבת לפסח.

מצינו בגמרא (חולין קלט:) **אסתר מן התורה מנין ואנכי הסתר אסתיר**. ומבאר רש"י **אסתר, הסתר אסתיר בימי אסתר יהיה הסתר פנים ומצאהו צרות רבות ורעות**. וכן אומרים בקרובץ לפורים: **את אסתר, גל ממסתיר לגואל**. ורואים שמגלת אסתר מגלה את ההסתר ומביאה את הגאולה. ועוד נראה להוסיף את דברי האריז"ל בספר הלקוטים (ויחי קכא) **אסת"ר** ר"ת **סוף תוך ראש א'**. **בסוד ואנכי הסתר אסתיר**. היינו שאסתר מרמזת על כל הבריאה מתחלתה ועד סופה ששרשה באות **א'** של **"אנכי"**. [עין בספר 'אמרי בינה' על שיר השירים שכתב קץ על שנת **תרט"ו**, כיון שהיא אחרי שנת **הסתר**, והגיע הזמן לגלוי פנים].

וכן התבה שפותחת את מגלת אסתר, **"ויהי"**, יחד עם התבה שמסיימת את המגלה, **"זרעו"** במלוי האותיות **ו'ו יו"ד ה"ה יו"ד זי"ן רי"ש עי"ן ו'ו**, בגימטריא **ה'תשע"ו**. וכן אם נכפיל את המלה **מגלה** כפול **הדסה**, שמה של אסתר, ונוסיף את שתי המלים והכולל נקבל **5775**. ומגלה כפול **הדסה** – אסתר, זו הכאה פנימית בתוך המלים **מגילת אסתר**, ומגלה את הזמן שהם מתחברים.

וכן מצינו קשר במדרש בין הגימטריא של **הדסה** עם הכולל שעולה **ע"ה** לגאולה: (מדרש אבא גוריון ב, ילקוט בראשית טו) **"ויהי אמן את הדסה היא אסתר"**. **רבנן אמרו בת שבועים וחמש שנים**. ר' ברכיה בשם **רבנן דתמן אמרו אמר הקדוש ברוך הוא לאברהם את יצאת מבית אביך כשהיית בן ע"ה שנים, חיד אף הגואל שעתיד לעמד ממוך על בניך במדי לא תהא אלא בת ע"ה שנה מנין הדסה**. וכן מובא בעלון 'פי לה' המלוכה' שמשבח בן דויד אליהו הנביא **התשע"ו** בגימטריא **1335**. וכן מלוי אותיות **"המלכות ותעש"** בגימטריא **תשע"ו**. וכן **גאולה שלימה התשע"ו** בגימטריא **1211** שהוא מספרו של משיח **358** ישר והפוך: **358** ועוד **853**. וכן **היום הנסתר בגימטריא תשע"ו** ואם נחשיב את ס' סופית במספר שש מאות נקבל **1336** כמספר הקץ של דניאל עם הכולל. והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א ששנת **תשע"ו** מרמזת בכתוב (נחמיה ט, י) **"כי ידעת כי הזידו עליהם ותעש לך שם כהיום הזה"** וכן בכתוב (בראשית כז, יד) **"ותעש אמו מטעמים כאשר אהב אביו"**. וכן בכתוב (שמות כה, ט) **"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם: ככל אשר אני מראה אותך את תבנית המשכן ואת תבנית כל כליו וכן תעשו"** וברש"י שם **"וכן תעשו" לדורות**. והוסיף הרה"ג ר' יוסף ד. שליט"א ששנת **תשע"ו** נרמזת בנסח התפלה **'אתה תושיענו אתה תקום תרחם ציון**. כי עת לחננה כי בא מועד'. וכן בכתוב (ירמי' כג, ו) **"והקמתי לדוד צמח צדיק וגו' בימיו תושע יהודה וישראל ישפן לבטח"**. והוסיף הרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א

שְׁתַּעֲרוּ ר"ת נסח הברכה כפי שמובא במסכת פלה (פ"א) "שֹׁשׁ תְּשִׁישׁ וְתַגַּל עֲקָרָה בְּקַבּוּץ בְּנִיָּה לְתוֹכָהּ בְּשִׂמְחָה בְּרוּךְ מְשַׂמַּח צִיּוֹן בְּבִנְיָהּ". וכן שנת תשע"ו מרמזת בכתוב "אז ימלא שחוק פיננו ולשוננו רנה אז יאמרו בגוים הגדיל ה' לעשות עם אלה: הגדיל ה' לעשות עמנו היינו שמחים".

"כָּכָה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ" בְּגִימְטְרִיא תשע"ה.

מובא ב'תפארת שלמה' על פי הבעש"ט שהסוד של גאלת פורים טמון בתבת "כָּכָה" שבפסוק (אסתר ו, יא) "כָּכָה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הִמְלִיךְ חֲפִץ בִּיקְרוֹ", כי כָּכָה ר"ת כְּתָר כָּל הַכְּתָרִים. וכן השתלשל בגשמיות ששואלים אדם **מדוע** עשה משהו, והוא עונה **כָּכָה**, היינו שפכה מסמל רצון שהוא כְּתָר. וכן על פי האריז"ל האור של פורים הוא אור של עטרת היסוד בדרגה הגבוהה ביותר, ועטרת היסוד היא כְּתָר המלכות. וכן כָּכָה בגימטריא גאולה ובגימטריא אָדָם שהוא ר"ת אָדָם דָּוִד מְשִׁיחַ, ששרש נשמתו מעולם אָדָם קדמון שהוא כְּתָר כָּל הַכְּתָרִים כִּידוּעַ. וכן כָּכָה נרמז בפסוק של ישועת פורים (אסתר ז, י) "וַיִּתְּלוּ אֶת הַמָּן עַל הָעֵץ אֲשֶׁר הָכִין לְמַרְדְּכַי וַחֲמַת הַמֶּלֶךְ שָׁכְכָה". וכן "כָּכָה" נרמז בפסוק (אסתר ט, כו) "עַל כֵּן קָרָאוּ לַיָּמִים הָאֵלֶּה פּוּרִים עַל שֵׁם הַפּוּר עַל כֵּן עַל כָּל דְּבָרֵי הָאֲגָרָת הַזֹּאת וְמָה רָאוּ עַל כָּכָה וְמָה הִגִּיעַ אֲלֵיהֶם", והגמרא (מגילה יט.) דורשת פאן את כל עקר הפורים. וכן כָּכָה ר"ת כָּלוּ כָּל הַקְּצִיּוֹן. וכן "כָּכָה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ" מרמז על לדת משיח, כי לדה עושה איש. וכן "לְאִישׁ" אותיות שלִי"א. וכן "כָּכָה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ" עם המלים והכולל בגימטריא תשע"ה, וגם ההמשך "אֲשֶׁר הִמְלִיךְ חֲפִץ" עם הכולל בגימטריא תשע"ה. וכן "יַעֲשֶׂה" בגימטריא שְׁכִינָה ועם הכולל בגימטריא שם שפ"ו שבו תלויה הגאולה.

וְכֵן אותיות כָּכָה מתחלפות לאותיות ל"ץ גם בא"ת ב"ש וגם בחלופי אח"ס בט"ע, לרמז שהקלפה שלו היא עמלק שנקראת ל"ץ, כמובא במדרש (תנחומא יתרו ג) "לֵץ תִּכָּה" זֶה עֲמֶלֶק. וכן אומרים על המן ביוצר לשבת זכור, לץ בבא ללוצץ. פלץ ונתלוצץ. וכן עמלק בגימטריא ב' פעמים לץ. והוסיף הרה"ג ר' ש. רייסקין שליט"א שהאותיות הסמוכות לפני עמלק הן ל"ץ כ"ס, כמו שכתוב (שמות יז, טז) "כִּי יָד עַל כַּס יְהִי".

וְכֵן על אהרן הכהן שהוא בגימטריא פורים, וקשור עם האור של יום הכפורים שהוא כפורים וכו', כתוב (שמות כט, לה) "וַעֲשִׂיתָ לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו כָּכָה כָּל אֲשֶׁר צִוִּיתִי אֹתְכֶם שְׁבַעַת יָמִים תִּמְלֵא יָדָם". וכן תבת "כָּכָה" בלי תוספת אות מופיעה 8 פעמים בחמשה חמשי תורה, ומספר 8 הוא המספר של אהרן ושל יום הכפורים. וכן "אתכה" מרמז על שם כה"ת שנקרא בו קץ הגאולה כמובא בספר 'הלקוטים' להאריז"ל (תהילים תג) כָּל הַנְּשָׂמָה תִּהְלַל יְהִי הַלְלוּיָהּ. ר"ת כה"ת י"ה. והנה זה כה"ת, הוא שם א' משם ע"ב. ואמנם שרשו הוא י"ה, כי יר"ד פעמים היי גימטריא ש'. יר"ד ה"י, יר"ד ה"ה, יר"ד ה"א, עולה ק"ץ, הרי ת"כ. ושרש הה', הרי תכ"ה, והבו זה. וכן מובא ב'פרי עץ חיים' להאריז"ל (ר"ח תנו) ויכון לראות מהרה בתפארת עזר ס"ת תכ"ה. והוסיף הרה"ג ר' אברהם מייזעלס שליט"א ששם תכ"ה מרמז גם בגאלת פורים, בכתוב (אסתר ו, א) "בְּלִילָה הַהוּא נִדְּדָה שְׁנַת הַמֶּלֶךְ". וכן מובא שם (קריאת התורה שח) "כִּי לֹא עֲזַבְתָּ דַרְשִׁיךָ ה'", ס"ת תכ"ה, והוא השם אשר הרג משה בו את המצרי, "למה תכה רעד" והוא פנימי של שדי, וכל המכון בו ניצול מאדם רע כל היום. וכן הוא כמנזן שם כד"ת שהוא בגימטריא משיח בן דוד. ומרמז על קץ הגאולה, כמובא בספר

קְהַלְתָּ יַעֲקֹב כְּדָת רַת כ"ד תְּכַשִּׁיטוּן, וְהֵם סוּד כ"ד צְרוּפֵי אֲדָנִי, וּבָהֶן מִתְקַשֵּׁט מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ, וְשֵׁם זֶה [כְּדָת] חֲקוֹק עַל מִצְחוֹ. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'לְקוּטֵי לְוֵי יַצְחָק' שְׂאוֹתִיּוֹת שֵׁם תַּכ"ה בְּאוֹת אַחֲרֵי אוֹתִיּוֹת שֵׁם שְׂדִי, כִּי שֵׁם שְׂדִי הוּא בְּיָסוּד, וּמָה שְׂאֲחֲרָיו מְסַמֵּל מַלְכוּת. וְכֵן הַמְּגִלָּה מִתְחִילָה בְּמִלַת "וַיְהִי" וּמְסִימַת בְּמִלַת "זָרְעוֹ" יַחַד בְּגִימַטְרִיא שֵׁם שְׂדִי הַפּוֹעֵל בְּעֵטְרָה שְׂבִיטוּד כְּפִי שְׂבָאָרְנוּ בְּמֵאֲמַר 'סוּד הַחֲצִי'. וְכֵן מוּבָא מִהֶרֶב אוּרֵי יוֹנְגְרִיז שְׂלִיט"א שְׂמֶרְדֵּכִי הַיְהוּדִי בְּגִימַטְרִיא שֵׁם שְׂדִי.

הַשְׂתַּלְשֵׁל בְּגִשְׂמִיּוֹת הַכְּנוּי מְטִי לְשֵׁם מְרַדְכִי, בְּסוּד מְטִי וְלֹא מְטִי.

מְצִינּוּ בְּזֶהֱר (לך לך צג:) שְׂהֶעֱטָרָה שְׂבִיטוּד הִיא כְּתֵר הַמֶּלֶךְ. רואים שְׂהֶעֱטָרָה שְׂבִבְרִית נִקְרָאת בְּשֵׁם עֵטְרָה, דְּעֵטְרָה הִיא כְּתֵר, וְהֶעֱטָרָה שְׂבִבְרִית הִיא כְּתֵר הַמַּלְכוּת, דְּהִיא הַדְּרָגָה הַגְּבוּהָה שְׂבִמְלָכוּת בְּבַחֲיִנַת כְּתֵר הַמַּלְכוּת וְהִיא מְשַׁפִּיעָה אֶת הַשְּׁפַע לְמַלְכוּת. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֶהֱר חֲדָשׁ (תִּיקוּנִים קֶלֶט:) שְׂלַעֲתִיד לְבוֹא צְדִיקִים יוֹשְׁבִים וְעֵטְרוֹתֵיהֶם בְּרֵאשִׁיָּהֶם זֹה הֶעֱטָרָה שְׂבִיטוּד שְׂמְשַׁפִּיעָה לָהֶם אֶת הַשְּׁפַע. וְעִינּוּ בְּשַׁעַר הַפְּסוּקִים 'לְהֶאֱרִיז' (וִירָא ע' מֵד) שְׂהַמְלָה כְּתֵר עִם שְׂמוֹת הַיְהוּדִי אֲדָנִי, בְּגִימַטְרִיא אֲשֶׁתִּי. וּמְבֹאֵר לְדַבְּרִינוּ דְּשַׁפַּע הַכְּתֵר שְׂמַחְבֵּר שְׂמוֹת הַיְהוּדִי אֲדָנִי יוֹרֵד לְמַלְכוּת לְבַחֲיִנַת אֲשֶׁתִּי. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'וַיְכַלּוּ' לְהֶרֶב גְּלִזְרוֹן שְׂלִיט"א (ע' צח) שְׂכְּתֵר עִם הַג' אוֹתִיּוֹת בְּגִימַטְרִיא אִישׁ וְאִשָּׁה.

נִרְאָה דְּלָכֵן חוֹבֵשׁ הַמֶּלֶךְ כְּתֵר לְרֵאשׁוֹ בְּמִקוֹם הַשְּׁעָרוֹת, לְרַמֵּז שְׂהַשְּׁעָרוֹת שְׂמְסַמְלוֹת אֶת הַחוּטִים הַעֲלִיוֹנִים שֶׁל הַמֶּלֶךְ דְּרַכֵּן הוּא מְקַבֵּל אֶת הַשְּׁפַע לְהַעֲבִיר לְכָל הַמַּלְכוּת, מְקַבְּלוֹת אֶת הַשְּׁפַע מִהַכְּתֵר הַמְּסַמֵּל אֶת הֶעֱטָרָה שְׂבִיטוּד. וְכֵן מוּבָא בְּרֵש"י (סְנַהֲדְרִין כֵּא): עַל כְּתֵר הַמַּלְכוּת שֶׁל דָּוִד הַמֶּלֶךְ, שְׂרַבִּיט שֶׁל זֶהֱב בְּתוֹךְ חֲלָלָה, מִדָּפֵן לְדָפֵן וְאִינָה מִתְיַשְׁבֶּת בְּרֵאשׁוֹ אֶלָּא לְמִי שֵׁישׁ לוֹ חֲרִיץ בְּרֵאשׁוֹ, וְהִיא עֲדוֹת לְבֵית דָּוִד, שְׂכָל הַרְאוֹי לְמַלְכוּת הוֹלְמָתוֹ, וְמִי שְׂאִינוּ רְאוֹי לְמַלְכוּת אִינוּ הוֹלְמָתוֹ. רואים שְׂלְדָוִד הַמֶּלֶךְ הִיָּתָה בַּחֲיִנַת שְׂרַבִּיט זֶהֱב שְׂנִכְנַס בְּתוֹךְ חֲרִיץ בְּמִקוֹם הַשְּׁעָרוֹת. נִרְאָה דִּישׁ כָּאֵן רַמֵּז שְׂהַשְּׁעָרוֹת שֶׁל דָּוִד מְקַבְּלוֹת אֶת הַשְּׁפַע מִהֶעֱטָרָה שְׂבִיטוּד, וְלָכֵן הִיא עֲדוֹת לְבֵית דָּוִד שֶׂהוּא רְאוֹי לְהִיּוֹת מֶלֶךְ. דְּהַשְּׁפַע הַיָּסוּד הִיא בְּבַחֲיִנַת עֲדוֹת כְּדַבְּאָרְנוּ בְּמֵאֲמַר 'חֲשַׁמֵּל דָּם'. וְמִי שֵׁישׁ לוֹ אֶת הַחֲבוּר לְעֵטְרָה שְׂבִיטוּד, הוּא רְאוֹי לְהִיּוֹת מֶלֶךְ וְלְהַשְּׁפִיעַ אֶת הַשְּׁפַע לְכָל הַמַּלְכוּת. וְכֵן מוּבָא בְּלִק"ת (ש"ש לח.) שְׂכְּתֵר בְּגִימַטְרִיא חֲכָמָה בִּינָה וְדַעַת. וּמְבֹאֵר בְּאוֹצְרוֹת חֲיִים' לְהֶאֱרִיז' (שַׁעַר הַמוֹחִין פ"ב) שְׂכְּתֵר בְּגִימַטְרִיא ג"פ אור.

מְצִינּוּ בְּזֶהֱר (שִׁלַח קֶסֶד:) "וַיִּשְׁלַח אֶת הַיּוֹנָה" וְכוּ', וְלֹא יִסְפָּה שׁוּב אֵלָיו עוֹד" וְאִיֵּהִי תִטּוֹל עֵטְרָה בְּפּוֹמָהָה וְתִשְׁוִי עַל רִישִׁיהָ דְּמַלְכָּא מְשִׁיחָא מְטִי וְלֹא מְטִי. וְכַדִּין כְּתִיב "תִּשְׁוִי לְרֵאשׁוֹ עֵטְרַת פִּז". וְרוֹאִים שְׂחֲבִישַׁת הַכְּתֵר עַל רֵאשׁ הַמֶּלֶךְ הִיא בְּסוּד מְטִי וְלֹא מְטִי הֵינּוּ נִכְנַס וְיוֹצֵא, וּמְבֹאֵר לְדַבְּרִינוּ שְׂהַכְּתֵר מְסַמֵּל אֶת הֶעֱטָרָה שְׂבִיטוּד שְׂפַעֲלָתָהּ הִיא בְּבַחֲיִנַת נִכְנַס וְיוֹצֵא, מְטִי וְלֹא מְטִי. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' צִיּוֹן דָּוִד סִיבּוֹנִי שְׂלִיט"א שְׂמְטִי וְלֹא מְטִי ר"ת מו"מ, הֵינּוּ מְשֵׂא וּמְתֵן שְׂנַעֲשֶׂה דְּרַךְ מְטִי וְלֹא מְטִי, וְדַרְכּוֹ מִשְׂתַּלְשֵׁל הַשְּׁפַע בְּעוֹלָם.

והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שלכן השתלשל בגשמיות הפנוי **מטי** לשם **מַרְדְּכִי**, כי מַרְדְּכִי היה בבחינת עטרה שביסוד שהיא בסוד מטי ולא מטי. וכן **מַרְדְּכִי** אותיות דַּרְכִּים שְׁנַעִים בְּהֵן הַלּוֹךְ וְשׁוּב בְּבַחֲנֵת **מְטִי** וְלֹא **מְטִי**, וְדַרְךְ מְסַמְּלֵת אֶת הַיְסוּד. וכן ס"ת מטי ולא מטי יא"י ר"ת אַבְרָהָם יִצְחָק יַעֲקֹב שְׁמָהֶם בָּא הַשְּׁפַע שֶׁל הַיְחֻד. וכן מצינו בגמרא (ע"ז מד.) שהיתה אבן שואבת מעל הפתח של דוד המלך, והיא עזרה לו לשאת את הפתח הכבד על ראשו, ורואים שהיתה בחינת מטי ולא מטי גם בפתח שעל ראש דוד המלך. והגמרא נמצאת בדף מ"ד אותיות ד"ם לרמז על ההשפעה למלכות שהיא בבחינת דם. וכן **מַרְדְּכִי הַיְהוּדִי** בגימטריא **יוסף ובנימין**.

וכן מובא בשם הרה"ג ר' יצחק גינזבורג שליט"א ש**מטי** ולא **מטי** ר"ת **מו"ם** שהוא בגימטריא **אלהים**, והוא שם אחרון של **ע"ב** שמות. ומבאר לדברינו שהוא השם **האחרון** של **ע"ב** שמשפיע את החסד למלכות דרך הזוג שמשפיע דרך מדת **הגבורה** שהיא בסוד שם **אלהים**, ובסוד **מו"ם** שְׁעֲנִינו **חסרון**, היינו הפעלה של מטי ולא מטי יוצרת חסרון שגורם תשוקה ומפעיל את היחוד. ולכן השם הזה בקע את ים סוף שנבקע מע"ב שמות, ובפרט דרך השם הזה האחרון, כי בקיעת הים היתה בסוד היחוד, כמובא ב'שער הכוונות' להאריז"ל (ספירת העומר ח"ב ע' קפח) שקריעת ים סוף נעשתה דרך קריעת יסוד הנוקבא שהיא בחינת ים, שנמצאת למטה כדי לזווג עם יסוד הזכר שקרע את הים. וכן מובא בפרע"ח להאריז"ל (ק"ש שעל המיטה ע' שמ) שהכתוב **"ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים"**, מרמז על היסוד שנקנס בתוך המלכות שנקראת ים, ולכן יש ענין להזדווג בליל שביעי של פסח. וכן **מַרְדְּכִי** אותיות **י"ם דר"ך**, ומצינו בזהר חדש (שה"ש עה:) **פתיב "הנותן בים דרך ובמים עזים נתיבה"**. ובאותו דרך, היה יורד ובא הטל מראשו של הקב"ה, וכל שמחה, וכל טוב, וכל רצון, באותו הדרך היה בא. רואים שמַרְדְּכִי מתחבר לים שמסמל את המלכות, ונותן את הדרך שמסמלת את השפעת היסוד בתוך הים בסוד היחוד שהיה בקריעת ים סוף. וכן רואים את המטי ולא מטי בחבור הים ליבשה דרך הגלים שהולכים ושבים, כי זו צורת החבור. וכן הקצוות והגבולות של **מַרְדְּכִי** שנקרא גם **פתחיה**, מרמזים בנסח התפלה 'האומר לים עד פה תבא', כיון שהים הוא מלכות שמשפיעה דרך הפה כדבארנו במאמר 'השלחן פה'. ולכן האותיות **דר"ך** נמצאות בתוך **מַרְדְּכִי**, בתוך האותיות **י"ם**. והאותיות **ח"ת** נמצאות בתוך **פתחיה**, בתוך האותיות **פ"ה**. כמובא ב'תוספות' (ערכין טו. ד"ה כשם) שבני ישראל עברו בים סוף בצורת האות **ח"ת**, היינו שחזרו לאותו צד של יבשה שממנו יצאו לים. ונראה דהיה בזה רמז שקריעת ים סוף באה מהאות **ח"ת** שמסמלת את השמיני שרש היסוד. וכן מובא בספר 'תורה שלמה' (שלה) בשם רבי סעדיה גאון, שקריעת ים סוף נמשכה **שמונה** שעות. וכן מצינו בזהר (תיקונים כה:) שבקריעת ים סוף היתה הארה מהעולם השמיני שמעל הטבע, ומרמז בכתוב (שמות טו, א) **"אז ישיר ד"אז"** בגימטריא **ח'**.

וכן מצינו בגמרא (מגילה טו.) **"ויעבר מרדכי ויעש ככל אשר צוה עליו אסתר"**, אמר רב, שהעביר יום טוב הראשון של פסח בתענית. ושמואל אמר, ערקומא דמ'א עבר. רואים שמַרְדְּכִי עבר נחל של מים לפני ישועת פורים בבחינת קריעת ים סוף, וגם לפי רב שמַרְדְּכִי בטל את יום טוב ראשון של פסח, יש כאן רמז שהוא חבר ישר ליום שביעי של פסח שהוא יום קריעת ים סוף. וכן מובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (פ' כי תשא ע' קצח) שהמשכת יג' מדות היא דרך היסוד, והמלה **ויעבור**, בגימטריא הוא הזרע. וכן מצינו בזהר (תיקונים כה:) **"ויעבר"** בגימטריא **ע"ב ר"ו** הנכללים ביסוד. וזה הסוד של קריעת ים סוף שנעשתה דרך שם **ע"ב** שיש בו

ר"ו אותיות. וכן פתוב ב"ג מדות הרחמים (שמות לד, י) "הנה אנכי פרת ברית" וכן אומרים בתפלה ברית שלש עשרה.

מצינו ב'מדרש תהלים' (עו) שהיו כל השבטים עומדין ולא ירדו אחד מהן לימים וכו', בין כך רצה שבט בנימין לירד, בא נחשון בן עמינדב עם שבטו והיו מרגמין אותו, וקפץ לפניו וירד לתוך גלי הים, שנאמר "בנימין צעיר רדם", רד ים. "שרי יהודה רגמתם", שהיו מרגמין אותו והקדימו, שנאמר "ויהודה עד רד עם אל ועם קדושים נאמן". ובזכות זה זכה למלכות. ורואים שבקיעת הים נעשתה בזכות המסירות נפש של יהודה ובנימין שקפצו לימים, וסמלו את בקיעת הים של היחוד העליון שנעשה על ידם. וכן מרדכי, אביו היה מבנימין ואמו מיהודה כמובא בגמרא (מגילה יב:). ובית המקדש היה בנוי בחלקם של יהודה ובנימין, לסמל שביניהם עוברת נקדת היחוד. וכן מרדכי מרמז בכתוב שמזכיר המדרש "שם בנימין צעיר רדם שרי יהודה רגמתם". וכן "רדם שרי יהודה" ר"ת ש"ר וס"ת ה"ם.

מדוע זרש חשבה שצליבה על העץ תצליח רק בגלל שעדין לא נסו זאת.

מובא בתרגום שני על מגלת אסתר שהמן פנה לעצי היער לפני תליתו והכריז שהוא מבקש לעלות לאפסנדריא דבר פנדירא. היינו שבקש להכנס להיכל של אותו האיש ששמו היה בר פנדירא, ופלא הוא שעדין לא היה המעשה של אותו האיש שהיה בסוף תקופת בית שני, וכן המן נתלה ביום שני של פסח, ואותו האיש נתלה בערב פסח. נראה לבאר על פי המדרש (אסתר ט, ב) "ויבא את אהביו ואת זרש אשתו" וגו' ובכלם לא היו יודעים לתת עצה כזרש אשתו שהיו לו שלש מאות וששים וחמשה בעלי עצה כמנין ימות החמה, אמרה לו אשתו אדם זה שאפתה שואל עליו אם מזרע היהודים הוא לא תוכל לו אם לא תבא עליו בחכמה במה שלא נסה אחד מבני אמתו, שאם תפילו לכבשן האש כבר הוצלו חנניה וחרביו, ואם לגוב אריות כבר עלה דניאל מתוכו, ואם תאסרוהו בבית האסורים כבר יצא יוסף מתוכו, ואם במולי תסיק תחתיו כבר התחנן מנשה ונעתר לו הקב"ה ונפק מיניה, ואם במדברא תגלוניה כבר פרו ורבו אבותיו במדבר וכמה נסיונות נתנסו ובכלן עמדו ונצלו, ואם עיניו תעור הרי שמשון דקטל כמה וכמה נפשתיא מפלשתאי כד עויר, אלא צלוב יתיה על צליבא דלא אשכחינן חד מן עמוי דאשתזיב מניה, מיד "וייטב הדבר לפני המן ויעש העץ". לכאורה צריך להבין אם באמת זרש היתה כל כך חכמה להבין שאי אפשר נגד גדולי ישראל, כפי שמנתה את כל סוגי המיתות שנסו להמית את גדולי ישראל ולא הצליחו, מדוע היא חשבה שצליבה על העץ תצליח רק בגלל שעדין לא נסו זאת, הרי אם ה' עשה כל כך הרבה נסים להציל את הצדיקים, וכי יש לו כפיכול בעיה לעשות נס להציל מצליבה. חז"ל מצינים שזרש היתה באמת חכמה גדולה, ולכאורה מה החכמה כאן. ומבאר לדברינו שהם ידעו לפי המזלות והכוכבים שלהם שעתיד אדם מישראל להצלב ולתת להם יניקה גדולה ושפע מהקדשה. כמו שרואים שהמן בקש להכנס להיכלו של יש"ו עוד לפני שיש"ו בא לעולם. וזרש חשבה שמרדכי הוא היהודי שיצלב, לכן אמרה להמן

לצלב אותו, ומרמז בדבריה שמביא המדרש דלא אשכחנין חד מן עמוי דאשתזיב מניה היינו שיש אחד מבני עמם שלא ינצל מהצליבא, ולכן היא אמרה להמן לצלב את מרדכי, והמן לא ידע שהוא בעצמו יתגלגל ביש"ו, ולכן הוא מכין את העץ לעצמו, וכפי שמובא בספר 'אגרא דכלה' (קיג): **"והנה שלשה אנשים".** והנה שלשה, תרין במסורה. דין. ואיך והנה שלשה סלי חרי וכו'. נרמז הדבר המקביל שהקלפה הלזו [יש"ו] נתגלגלה ג' פעמים שר האופים המן, ובכל פעם השיבו לו גמולו בראשו ונתלה על העץ, על כן בחלום שר האופים והנה שלשה, נמסר גם כן והנה שלשה אנשים, רמז שיתגלגל בג' גלגולים. וכן המן ראה בכוכבים שאשת המלך תהרגהו, לכן הוא יעץ להרג את וּשְׁתִי, ומזה השתלשלה המלכת אסתר שאכן הרגה אותו בסוף, כמובא ב'מעם לעז' בשם מדרש. והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א שיש"ו בגימטריא וּשְׁט, ומובא ב'שער הפסוקים' להאריז"ל (וישב ע' צ) ששר המשקים הוא בחינת קנה שנמצא בקמין, ושר האופים בחינת וּשְׁט שנמצא בשמאל. וכן המן בגימטריא מאדים, שמסמל את בחינת אדמוני של עשו.

מובא ב'אור החיים' (בראשית מ, טז) **"וירא שר האפים כי טוב פתרו",** הרה"ה הגלות של ישראל אשר יאכלו האמות הנמשלים לעופות, כאמרו **"וירד העיט על הפגרים",** את ישראל הרמוזים ללחם דכתיב **"אכלי עמי אכלו לחם",** גם רמז באמרו **"על ראשי" כי ישראל הם עליונים על כל האמות.** ומבאר לדברינו שחלום שר האופים מרמז לו גם על הגלגול השלישי שלו באותו האיש, שממנו התחילה הגלות של ישראל, שגחבו הצנורות הפנימיים של הפרנסה מציון, והסטרוא אחרא שהם בבחינת עופות, אוכלים את הפרנסה והלחם, שבא מצד הקדשה עבור ישראל, שהם בבחינת ראש. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שבש"ר האופים יש אותיות פורי"ם והאי"ש, לרמז על 2 הגלגולים שלו.

מובא בספר 'גלגולי נשמות' לרמ"ע מפאנו (אות ש') שר האופים הוא השליש, אשר נרמס בשער וימת כדבר אלישע, כי אמר **"והנה ה' עשה ארבות בשמים",** [ולא האמין בנבואת אלישע שה' ישפיע פרנסה לישראל], ובעינינו ראה ומשם לא אכל, כי נרמס בשער וימת, וגם פעם אחרת לא סר מעינו רעה על ישראל, בענין פסח מעוכין כי נתמקד פעם אחרת, כי עינו ראה בהם לראות כל כך אוכלסין כנזכר במסכת פסחים, וקראו לאותו פסח, פסח מעוכין. ויוצא לפי דברי הרמ"ע מפאנו ששר האופים בא בגלגול עוד שתי פעמים, ובכל ג' הפעמים הוא נהרג כשעינו היתה צרה בפרנסתו של ישראל. כשהיה שר האופים הוא חלם על גלות ישראל שאמות העולם עושקים את ממונם של ישראל. והחלום הזה הוביל את יוסף להיות מלך במצרים ולהשפיע פרנסה לישראל, ומהחלום הזה השתלשלו כל גלות וגאלת ישראל ממצרים עם כל השפעות הפרנסה שבאו משם. בגלגול השני הוא היה השליש שלא האמין בנבואת שפע הפרנסה של ישראל, ומת בזמן שקבלו את השפע. ובגלגול השלישי הוא נסה להכניס עין רעה באוכלסין של ישראל שבאו להקריב קרבן פסח בהר הבית, ולעורר את שפע הפרנסה לישראל, ונמקד למות. וזה דומה לאותו האיש שנתלה בערב פסח. וכמו שבגלגולו הראשון העוף אכל את בשרו, כמו שכתוב (בראשית מ, יט) **"ואכל העוף את בשרו".** כך בשני הגלגולים הבאים בשרו נמקד. לרמז שעינו היתה צרה בגשמיית של ישראל הנרמזת בבשר, ולכן נענש בבשרו. וכן נראה דשלשה סלי חרי מרמזים על ג' הגלגולים שלו, הסל העליון מרמז על מיתתו בגלגול הראשון כפי שיוסף פתר לו, ואחר כך היו לו עוד שני סלים באותו סוד כפי

שְׂבָאֲרָנוּ. וְכֵן מוֹבָא בְרִשׁ"י שֵׁם (בראשית מ, טו) "סְלֵי חֲרִי" סְלִים שֶׁל נֶצְרִים קְלוּפִים חוֹרִין חוֹרִין וְדָרְךְ מוֹכְרֵי פֶת כְּסִנִּין לְתַתָּם בְּאוֹתָן סְלִים. וַיִּתְּכֵן שְׁסָלֵי לֶחֶם מְחַרְרִין מְרַמְזִים עַל הַמְצָה שֶׁהִיא לֶחֶם מְחַרְרֵי, שְׂבֻזְכוֹת כַּח הַמְצָה שֶׁמְשַׁפֵּיעָה פְּרִנְסָה לְיִשְׂרָאֵל, הוּא נִהְרַג ג' פְּעָמִים. וְכֵן נֶצְרִים מְרַמְזִים עַל קִלְפַת הַנוֹצְרִי. וְכֵן רוֹאִים בְּסִלְיָחוֹת לְעִשְׂרָה בְּטַבַּת שֶׁהוּא הַיּוֹם שֶׁל חֲרַבֵּן צִיּוֹן, שֶׁהִזְכִּירוּ אֶת הַחֲלוּם שֶׁל שַׂר הָאוּפִים, יֶרַח טַבַּת מֵאֵד לְקִיתֵי בּוֹ וְכוּ', אֵל קִזָּא וְנוֹקֵם גְּמֵלֵם יִשְׂאוּ אֶת שְׂבָרָם. כְּמַעֲשֵׂיהֶם שְׁלֵם וַיִּבְשׂוּ מִשְׂבָּרָם. כְּאִישׁ חֲלוּם חוֹלֵם שֶׁלְשָׁה סְלֵי חוֹרִי. (בבאור זה סייעני הרה"ג ר' חיים צבי לרפלד שליט"א).

מְדוּעַ מְרַדְכֵי אֵינוֹ מְשַׁתְּחָוֶה לְהֶמֶן, הֲרִי יַעֲקֹב הַשְׁתְּחָוֶה לְעֵשׂוּ.

מוֹבָא בְּתַרְגוּם שְׁנֵי עַל מַגְלַת אֶסְתֵר (ג, ג) שֶׁאֲמָרוּ לְמְרַדְכֵי מְדוּעַ אֵינוֹ מְשַׁתְּחָוֶה לְהֶמֶן, הֲרִי יַעֲקֹב הַשְׁתְּחָוֶה לְעֵשׂוּ, וּמְרַדְכֵי עָנָה שֶׁהוּא מְזַרַע בְּנִימִין שְׁעוּד לֹא נוֹלַד כְּשֵׁי־עַקֵב הַשְׁתְּחָוֶה, וְכִמוֹ שֶׁבְּנִימִין לֹא הַשְׁתְּחָוֶה כִּךְ הוּא אֵינוֹ מְשַׁתְּחָוֶה, וְהַתְּרַגוּם מְסִים שְׁלֹכֵן זָכָה בְּנִימִין שְׁבִית הַמְקַדֵּשׁ בְּחֻלְקוֹ שֵׁם מְשַׁתְּחוּיִם לֵה'. נִרְאֶה לְבָאֵר דְּבַרֵי מְרַדְכֵי שְׂרַמְזֵי שְׁכִינֵן שֶׁבְּנִימִין לֹא הַשְׁתְּחָוֶה, יוֹצֵא שְׁגָם יַעֲקֹב וְכֵל הַשְּׂבָטִים לֹא הַשְׁתְּחָוֶה, כִּי בְּנִימִין הוּא בְּחִינַת עֲטַרְת הַיְסוּד שְׁכֵלֵם נְכֻלָּלִים בּוֹ, וְכֵל הַשְּׁפַע עוֹבֵר דְּרַכּוֹ, וְכִינֵן שְׁעִנְזֵן הַשְׁתְּחָוֶה הוּא הַתְּבַטְלוֹת לְשֵׁנִי, אִם הִיא בְּנִימִין מְשַׁתְּחָוֶה עִם כֵּלֵם חֶסֶד וְשִׁלּוּם הִיא נִגְרָם שְׁכָל שְׁפַע הַקְּדוּשָׁה יַעֲבֵר לְעֵשׂוֹ חֶסֶד וְשִׁלּוּם, וְהֵינּוּ כְּפוּפִים תַּחַת עֵשׂוֹ חֶסֶד וְשִׁלּוּם. הוֹאִיל וּבְנִימִין לֹא הַשְׁתְּחָוֶה יוֹצֵא שְׁכָל מֵה שְׁכֵלֵם הַשְׁתְּחָוֶה חֶסֶד מְשַׁמְעוֹת לְגַמְרֵי, כִּי בְּלֵי בְּנִימִין אֵין לָנוּ מֵה לְהַעֲבִיר לְעֵשׂוֹ כְּבִיכּוֹל, וְזוֹ הִתְּהָ טַעֲנַת מְרַדְכֵי שֶׁאֲדַרְבָּה בְּגֻלָּל שְׁסָבוּ בְּנִימִין לֹא הַשְׁתְּחָוֶה שְׂטָרָם נוֹלַד, הוּא חַיֵּב עֲכָשׁוּ לְמַסַּר נַפְשׁוֹ שְׁלֵא לְהַשְׁתְּחָוֶה, שְׂאֵם חֶסֶד וְשִׁלּוּם הוּא יַשְׁתְּחָוֶה לְהֶמֶן זֶה יְגַלֶּה שְׁגָם בְּנִימִין נְכֻלָּל בְּהַשְׁתְּחָוֶה יַעֲקֹב וְכֵל הַשְּׁפַע יוֹלֵל בְּיַדֵי עֵשׂוֹ.

וּמְרַמְזֵי בְּגַמְרָא (תענית ה:) אָמַר לִיה רַב נַחְמֵן לְרַב יִצְחָק לֵימָא מַר מִלְתָּא וְכוּ', בְּתַר דְּסַעֲיַד, אָמַר לִיה, הֲכִי אָמַר יוֹחָנָן יַעֲקֹב אָבִינוֹ לֹא מַת. אָמַר לִיה וְכִי בְּכָדִי סְפָדוּ סְפָדֵינָא, וְחֻנְטוּ חֻנְטֵינָא, וְקַבְרֵי קַבְרֵינָא, אָמַר לִיה מְקַרָא אֲנִי דוֹרְשׁ, שְׁנַאֲמַר, "וְאֵתָה אֵל תִּירָא עַבְדֵי יַעֲקֹב נְאֻם ה', וְאֵל תַּחַת יִשְׂרָאֵל כִּי הִנְנִי מוֹשִׁיעֶךָ מִרְחוֹק וְאֵת זֶרְעֶךָ מֵאֶרֶץ שְׁבָיִם", מְקִישׁ הוּא לְזַרְעוֹ, מֵה זֶרְעוֹ בְּחַיִּים, אִף הוּא בְּחַיִּים. הֵינּוּ בְּזֻכוֹת שְׁזַרְעוֹ שֶׁל יַעֲקֹב הֵינּוּ מְרַדְכֵי בְּחַיִּים, שֶׁהֲצִיל אֶת כָּל עַם יִשְׂרָאֵל מִמּוֹת לַחַיִּים בְּגַזְרַת הֶמֶן, וּבְנוֹסָף הוּא הַשְּׂאִיר אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מִחֲבָרִים לְצִינּוֹרוֹת הַקְּדוּשָׁה שְׁנַקְרָאִים חַיִּים, וְלֹא נָתַן לְפוֹל בִּידֵי צְנוּרוֹת הֶמֶן וְעֵשׂוֹ שְׁנַקְרָאִים מוֹת, מִמִּילָא אִף הוּא בְּחַיִּים, כִּי מִתְּגַלֶּה שְׂאִין לְהַשְׁתְּחָוֶה לְעֵשׂוֹ מְשַׁמְעוֹת פְּנִימִית. וּמִמִּילָא אִפְשָׁר לְזַכּוֹת לְגַאֲלָה כְּדַבְּרֵי הַגַּמְרָא "וְאֵתָה אֵל תִּירָא עַבְדֵי יַעֲקֹב נְאֻם ה', וְאֵל תַּחַת יִשְׂרָאֵל כִּי הִנְנִי מוֹשִׁיעֶךָ מִרְחוֹק וְאֵת זֶרְעֶךָ מֵאֶרֶץ שְׁבָיִם". וְלָכֵן בְּזֻכוֹת זֶה זָכָה בְּנִימִין שְׁבִית הַמְקַדֵּשׁ בְּחֻלְקוֹ לֵה', כִּי בֵּית הַמְקַדֵּשׁ הוּא מְקוֹם הַיְחוּד שֵׁם עוֹבֵר הַשְּׁפַע לְצַד הַקְּדוּשָׁה, וּבְזֻכוֹת שֶׁבְּנִימִין שְׂמַר עַל נִקְדַּת הַיְחוּד שֶׁהַשְּׁפַע יִשְׂאָר בְּצַד הַקְּדוּשָׁה, זָכָה שְׁבִית הַמְקַדֵּשׁ בְּחֻלְקוֹ. וְכֵן קִי"ש שֶׁהוּא ר"ת קוֹצוֹ שֶׁל יו"ד הַמְסַמֵּל כְּת"ר שֶׁהוּא עֲטָרָה וּמְסַמֵּל אֶת מְרַדְכֵי שֶׁהִיא בּוֹן שְׂמַעֵי בּוֹן קִישׁ ר"ת קִי"ש נִרְמַז בְּדַבְּרֵי הַגַּמְרָא מְקִישׁ הוּא לְזַרְעוֹ, מֵה זֶרְעוֹ בְּחַיִּים, אִף הוּא

בחיים. ולכן האותיות אחרי קי"ש הינו ההמשך של קי"ש שמרמז על מרדכי בן קיש, הן אותיות פת"ר שהוא עטרה. וכן שרש קיש, התחיל כבר בלדת זקנם בנימין, כמו שכתוב (בראשית לה, טז) "ותלד רחל ותקש בלדתה: ויהי בהקשתה בלדתה וגו'".

וכן מובא ב'תורה תמימה' (אסתר ב, ה) "איש יהודי", והלא איש ימיני הוא אלא לפי שיחד שמו של הקב"ה כנגד כל באי עולם לפיכך נקרא יהודי לומר יהודי [בחלוף אותיות אהח"ע], שכל הכופר בעבודת פוכבים נקרא יהודי על שם היחוד שמיחד שמו של הקב"ה. ורואים שבזכות שמרדכי כפר בעבודה זרה ולא השתחוה לעשו, זכה להיות איש יהודי שהוא יהודי שמיחד שמו של הקב"ה. וכן מובא בשפת אמת' (פורים תרמ"ח) שמרדכי היה מצד אביו משבט בנימין, "איש ימיני", ומצד אמו משבט יהודה "איש יהודי", יוצא שהוא מאחד בתוכו חבור יסוד למלכות יותר משאר שבט בנימין. וכן הכתוב (אסתר ב, ה) "איש יהודי היה בשושן" ר"ת ביא"ה.

וכן מובא בספר 'הלקוטים' להאריז"ל (שופטים ט) סוד ירך יעקב שהיה הימני שהוא מדת הנצח שפגמו סמא"ל. ולפי שיעקב השתחוה לעשו כל כך השתחויות, ועשאו אדון לעצמו בהשתחויותו, פגם הנצח מאד, עד שבא בנימין, שלא היה בעולם פשהשתחוה לעשו, ולכן מרדכי שהיה מזרעו של בנימין, תקן את הנצח, ולא רצה לכרע ולהשתחוות להמן, שהיה ניצוץ עשו. וזה סוד מה שאמרו רז"ל שמרדכי היה פושט את הירך להמן, ומראהו לו שהוא שטנא. וזה סוד "ועברתו שמה נצח", פרוש עברתו של עשו, שמונה כנגד הנצח, מה שלקחו ממנו. נמצא ששואל בא לתקן נצח יעקב. וזה סוד מאמר שמואל אנכי הרוואה, ולא אמר הנביא, כי עתה תתקן הנבואה שהיא הנצח, כי עדין לא נתקנה. וזה סוד אותי שלח ה' למשחך למלך, פרוש אני משבט לוי מסטרא דגבורה. ועוד מובא בספר 'הלקוטים' להאריז"ל (תולדות כח) כפאשר חטא שואל, היה צועק פן יחזיר הנצח לקלוקל הראשון, ולכן אמר לשמואל שילך עמו להשתחוות לה', רוצה לומר לקלקל ההשתחויות שהשתחוה יעקב לעשו אחיו, ולתקנה בזאת ההשתחויה של קדש. וכן עשה שמואל, שהלך עמו והשתחוה. ועם כל זה אמר לו "וגם נצח ישראל לא ישקר", רוצה לומר אף על פי שחטאת, לא בשביל זה יחזר הנצח לקלוקלו הראשון, לא ישקר ולא ינחם. ולא מפני זה חזרו צנורי הנבואה לסתם, אלא שהם מעט פגומים, ולא נתקנו לגמרי, עד שבא דוד המלך ע"ה ונתקנו לגמרי. וכן מובא בספר 'מחברת הקדש' (פורים) מרדכי היה גלגול יעקב והמן היה גלגול עשו ועל מה שהשתחוה יעקב לעשו וקראו אותו אדני לעשו לכן עתה קנה אותו לעבד ולא רצה להשתחוות כדי לתקן. וכן קי"ש מרמז בכתוב שדורש האריז"ל "נצח ישראל לא ישקר". כפי שבארנו שקיש הוא סוד העטרה והפטר של מרדכי שעשה את התקון. והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א שלכן שם הוי"ה נרמז במה שאמר המן (אסתר ה, יג) "וכל זה איננו שונה לי בכל עת אשר אני ראה את מרדכי היהודי יושב בשער המלך", כי כאן היה טמון התקון הגדול של מרדכי, עד שהמן בעצמו הבין שבלי ההשתחויה של מרדכי הפל אינו שונה כלום. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א ש"שונה לי" עם האותיות והמלים בגימטריא משית, לרמז שהמן ידע שאם מרדכי אינו משתחוה עם ישראל יזכו למשיח ולגאלה, וינצחו אותו. וכן מובא בספר 'זרע קדש' שהס"ת של "ויגש אליו יהודה", שו"ה, הם האותיות שנוספו לג' אבות,

ה' לאברהם, ש' ליצחק, שעלה לישחק. ו' ליעקב שלוקח מאליהו כמובא ברש"י (ויקרא כו, מב) "וזכרתי את בריתי יעקוב", בחמשה מקומות נכתב מלא [ואו], ואליהו חסר [ואו] בחמשה מקומות, יעקב נטל אות משמו של אליהו ערבון שיבוא ויבשר גאלת בניו. נראה לבאר כיון שהפסוק "ויגש אליו יהודה" מרמז על חבור יהודה ליוסף בזמן הגאולה כשיתחברו ב' משיחים דרך בנימין, לכן הס"ת הם אותיות שו"ה שמסמלות את האור של בנימין, ואת התוספת שהאבות מקבלים לצד הגאולה. כפי שהבאנו מהזהר שיצחק יהיה ישחק בזמן הגאולה, וכן יעקב מקבל את האות ו' מאליהו לצד הגאולה. וכן אברהם קבל ה' לצד הלדת יצחק שבזכותו תבא הגאולה. ובזמן הגאולה נזכה שיהודה יהיה שו"ה ליוסף כשיתחברו ב' משיחים.

ועוד הוסיפו שהענין נרמז בנוסח הפיוט 'שושנת יעקב צהלה ושמחה בראותם יחד תכלת מרדכי תשועתם היית לנצח'. ורואים שהשושנה של יעקב שכוללת י"ג עלים של יעקב וי"ב שבטים כידוע, צהלה ושמחה בזכות מרדכי שתקן את הנצח של יעקב. וכן מובא בספר 'באורי אגדות אפיקי ים' (ב"מ פד.) ששושנה מסמלת את העטרה שביסוד. וכן משמע מהזהר (הקדמה א.) ששושנה יש לה יג' עלין כנגד יג' מדות הרחמים. ובארנו לעיל במאמר 'חשמל מילה' שיג' מדות הרחמים נכללות ביסוד. וכיון ששושנה היא בחינת מלכות, היא מתקשרת ליג' מדות דרך העטרה שביסוד. וכן מובא ב'שער מאמרי רשב"י' להאריז"ל (פ' בראשית ע' יד) על הכתוב "שפתותיו שושנים" שמרמז על הזווג בבחינת הנשיקין, וכן מובא שם (ע' קמז) ששושנה היא מלשון שש המסמל את היסוד. וכן מובא בלק"ת להאריז"ל (פ' לך ע' נו) שכשם שיש בברית ערלה ופריעה, כך יש בערלת הפה ב' חומות. שנים בבחינת ערלה, ושפתים בבחינת פריעה. ולפי זה מבאר מדוע השפתים נקראות שושנים. כיון שהם בבחינת עטרת היסוד שבפה, כמו השושנה. וכן נס פורים היה בשושן מלשון שושנה. וכן אסתר בגימטריא שושנה כמובא ב'שער הפונות' להאריז"ל (פורים ח"ב ע' שלג). וכן מובא שם שהכתוב (שה"ש ה, יג) "שפתותיו שושנים נטפות מור עבר", מרמז על אסתר שהיא בסוד שושנה, ועל מרדכי שהוא בסוד מור. והכתוב הזה מדבר על הנשיקין של היחוד. וכן הכתוב (שה"ש ב, ב) "כשושנה בין החוחים" ס"ת המ"ן.

והוסיף הרה"ג ר' ש. רייסקין שליט"א שמזה, שקריאת מגלת אסתר שבאה משרש שמעי וקיש, גלתה את ההסתר בסוד יין המגלה, השתלשל הפתגם בגמרא (ב"מ פה:): אסתירא בלגינא קיש קיש קריא. אסתירא מרמז על אסתר, בלגינא מרמז על מגלה, וגם על הקנקן יין של פורים, והשמעת קיש קיש, מרמז על שמעי בן קיש. וכן קריא מרמז על קריאת המגלה. היינו שמתגלה ההסתר של האדם כשמקשקש קיש קיש בבחינת מטבע שמשמיע קול בקנקן יין, ומשמיע קולו בדבר שלמד. כי מגלוי ההסתר של מגלת אסתר, משתלשלים כל גלוי ההסתר שבכולם. וכן מצינו בגמרא שקיש פרושו להקיש, (מגילה יב:) "בן קיש" שהקיש על דלתי רחמים ופתחו לו. וכן השתלשל בפורים להשמיע קיש קיש ברעשן. והוסיף הרה"ג ר' נפתלי הלוי שליט"א שקיש בגימטריא שמע, כיון שענינו להשמיע. וכן השתלשל בגשמיות שמכינים ענה לפורים ששמו קיש. וכן קיש בגימטריא רקיק שפרושו ענה. וכן השתלשל בגשמיות באיראן, ארצם של מרדכי ואסתר, אי של נפש ששמו קיש. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שיאיר שמעי קיש ס"ת שי"ר שמסמל את שמחת פורים בסוד קיש קיש קריא. וכפי שרואים שהשתלשל בפורים שמקשקשים הרבה בבחינת קיש קיש קריא.

יש רמז על וּשְׁתִי בַּכְּתוּב "וּשְׁתִי אֶת גְּבֻלְךָ מֵיָם סוּף וְעַד יָם פְּלִשְׁתִּים".

וְכֵן נִרְאָה שֶׁיֵּשׁ רֵמֵז עַל וּשְׁתִי בַּכְּתוּב (שְׁמוֹת כג, לא) "וּשְׁתִי אֶת גְּבֻלְךָ מֵיָם סוּף וְעַד יָם פְּלִשְׁתִּים וּמִמְדָּבָר עַד הַנְּהָר כִּי אַתָּן בְּיַדְכֶם אֶת יִשְׂרָאֵל הָאָרֶץ וְגֵרְשִׁיתֶמוּ מִפְּנֵיךָ" דְּכָתוּב זֶה מְדַבֵּר עַל לְעִתִּיד לָבֵא שְׁנֵזֶכֶה לְכָל גְּבוּלוֹת הָאָרֶץ בְּזִכּוֹת הָאוֹר שֶׁל פּוֹרִים. וְכֵן יָם סוּף שְׁמֵזְכָר בַּכְּתוּב אוֹתִיּוֹת פּוֹרִים, דְּאוֹתִיּוֹת ס' וּר' מִתְחַלְפוֹת בְּאוֹתִיּוֹת הַשְּׁנַיִם. וְיָם סוּף הֵיחָה הַשְּׁלֵב הַגָּבֹהּ בְּיוֹתֵר בְּגֵאֶלֶת מִצְרַיִם. וְכֵן קְרִיעַת יָם סוּף הֵיחָה בְּזִכּוֹת יוֹסֵף הַצַּדִּיק, כְּמוֹבֵא בַּמִּדְרָשׁ (תְּנַחֲוּמָא נְשֵׂא ל) מָה רָאָה הַיָּם וַיִּנְסֵ רָאָה אֲרוֹנוֹ שֶׁל יוֹסֵף. וּבְאֲרֹנוֹ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֶּל אוֹת' שֶׁהָאוֹר שֶׁל פּוֹרִים הוּא הָאוֹר שֶׁל יוֹסֵף. וְכֵן יָם סוּף אוֹתִיּוֹת יוֹסֵף ס', דָּם' סְתוּמָה מְסַמֶּלֶת אֶת יְסוּד הַנוֹקְבָא כְּדַבְּאֲרֵנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֶּל דָּם'. וּבְקְרִיעַת יָם סוּף הֵיחָה חֲבוּר שֶׁל בְּחִינַת יוֹסֵף הַמְּסַמֵּל אֶת יְסוּד הַזְּכָר, עִם בְּחִינַת הָאוֹת ס' סְתוּמָה. וְכֵן יוֹסֵף הַמְּסַמֵּל אֶת הַיְסוּד ר"ת הַכְּתוּב (שְׁמוֹת כג, לא) "וּשְׁתִי אֶת גְּבֻלְךָ מֵיָם סוּף וְעַד יָם פְּלִשְׁתִּים". וְכֵן יָם סוּף אוֹתִיּוֹת מוֹסִי"ף, וּמְרַמֵּז עַל מְגִלַת אֶסְתֵר שֶׁהִיא הַיְחִידָה שֶׁהוֹסִיפוּ אוֹתָהּ עַל כְּתָבֵי הַקֹּדֶשׁ.

אִמּוֹ שֶׁל הַיִּטְלָר יִמ"ש לֵאט"י שֶׁר"י הִיא לְשׁוֹן קְלָלָה בְּבְחִינַת אָרוֹר הָמֶן, וְלִכֵּן הַיִּטְלָר נוֹלַד בְּאוֹסְטְרִיָּה שְׁמֵרְמֵזָת עַל הַסְּתֵר פָּנִים, וְכֵן לֵאט"י אוֹתִיּוֹת טֵלֵא"י.

וְנִבְיָא אֶת דְּבָרֵי ה' אַבְרָהָמָא' בְּסִפְרוֹ 'מִצְמִיחַ יְשׁוּעָה' שְׁנֵבֵא עַל הַשׁוּאָה בַּמִּדְיָק בְּאִפְּן מְבַהִיל, כּוֹלֵל הַשְּׁמוֹת שֶׁל הַצּוֹרֵר וְאִמּוֹ, וּמִשְׁדָּח זְמַן הַמְּלַחְמָה, וְשֶׁהוּא יַעֲצֵר בְּדַרְכּוֹ לְאָרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְעוֹד. וְהוּא אוֹמֵר שֶׁזֶה הֵיחָה כְּשִׁיגִיעַ הַזְּמַן שֶׁל גְּאֻלַּת בְּעֵתָהּ שְׁחִיב לָבֵא. וּבְנוֹסָף הוּא כּוֹתֵב שֶׁמְלַחְמָה זֹה הִיא מְלַחְמַת גּוֹג וּמְגוֹג. (מִצְמִיחַ יְשׁוּעָה' פ"ז הוֹבֵא בַּהֲקַדְמָה לְשׁוֹת 'תּוֹלְדוֹת עִם יִשְׂרָאֵל') וְזֹאת קְבֻלָּה הִיא מִפִּי הַנְּבִיאִים שֶׁהַזְּמַן הָאִמְתִּי וְהָאֲחֵרוֹן שְׁאִין עָלָיו אֲחֵרוֹן, בְּעֵתוֹ, הֵיחָה בְּמְלַחְמָה הַיּוֹתֵר נוֹרָאָה שֶׁתְּהִיָּה בְּעוֹלָם לְמֶן הַיּוֹם אֲשֶׁר נִבְרָא, בְּעִיר אַחַת מִמְּדִינּוֹת הַמְּעֻרָב יַעֲמַד רֶשַׁע אֶחָד מוֹשֵׁל בָּאָף וְחִמָּה, וְצִנּוּי הֵיחָה לְהַשְׁמִיד וּלְאַבֵּד אֶת שׁוֹנְאֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל עַד גְּמִירָא בְּלֵי גְמוּל, וְעַם יִשְׂרָאֵל הֵיחָה אֲזִי בְּצַרָה גְדוֹלָה שְׁבַע שָׁנִים, וַיֵּצֵא בְּמְלַחְמָה לְכַבֵּשׁ אֶת כָּל הָעוֹלָם, וְהִרְשַׁע יִכְנִיעַ כָּל הָעוֹלָם לְכַף רִגְלוֹ מְדִינָה אַחַר מְדִינָה, וְעַל זֶה נֶאֱמַר "וְהֵיחָה הַנְּשֵׂאֵר בְּצִיּוֹן וְהַנּוֹתֵר בִּירוּשָׁלַם קְדוֹשׁ יֵאָמֵר לוֹ", וְעַל מְלַחְמָה זֹה נִבְא בְּלַעַם "אוֹי מִי יַחֲהֵ מִשְׁמוֹ אֵל", בְּעֵת שֶׁיַּעֲמַד רֶשַׁע בְּעוֹלָם וְשִׁמּוֹ וְשִׁמּוֹ אִמּוֹ מְרַמֵּז בְּאוֹתִיּוֹת א"ל, [אַדוּלַף לֵאטִי שֶׁר"י] סְטְרָא דְקִדְשָׁה בְּצִרוּף סְטְרָא אַחְרָא,

והיא מלחמת גוג ומגוג, וינצח נצחון עד אשר יבא לארעא קדישא, לארעא דישׂראל. והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א ששמואל מרמז בפסוק אוי מי יחיה משמו אל" כי שמואל אכן שסף את אגג מלך עמלק. וכן מובא ב'שער הפונות' להאריז"ל שהיה להמן ניצוץ קדוש שממנו הוא נק את הכח, ונביא את דברי: (פורים ח"ב ע' שלב) חיב איניש לבסומי בפוריא עד שלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, הפונה פי לעולם תוך הקלפה יש ניצוץ של קדשה המאיר בתוכה ומחיה אותה ולכן צריך לומר ברוך המן להמשיך אל הניצוץ שהוא אור.

וכן אמו של היטלר ימ"ש לאט"י שר"י היא לשון קללה בבחינת ארור המן, ולכן היטלר נולד באוסטריה שמרמזת על הסתר פנים, וכן לאט"י נרמזת בכתוב שאמר יעקב אבינו לעשו (בראשית טו, יב) "אתנהלה לאטי לרגל המלאכה אשר לפני ולרגל הילדים עד אשר אבא אל אדני שעירה". וכפי שמבאר רש"י שם "עד אשר אבא אל אדני שעירה", ואימתי ילך בימי המשיח שנאמר "ועלו מושעים בהר ציון לשפט את הר עשו". וכן לאט"י אותיות טלא"י, כידוע שהנאצים דרשו מכל יהודי להצמיד טלאי צהב. וכן שמעתי מהרה"ג ר' יואל טיטלבוים שליט"א שאשוי"ץ נרמזת בכתוב (בראשית לג, טו) "ויאמר עשו אציגה נא עמך מן העם אשר אתי". וכן ב"אציגה נא" יש אותיות נאצ"י. וידוע שהנאצים פעלו בבחינת הצגה ורמאות, כדברי עשו "אציגה" בלשון הצגה ורמאות כאלו הוא אוהב את יעקב ומענין לשמר על קשר אתו. וכן אדל"ף היטל"ר שר"י נרמז שם "יעבר נא אדני לפני עבדו ואני אתנהלה לאטי לרגל המלאכה אשר לפני ולרגל הילדים עד אשר אבא אל אדני שעירה". וכן הרשע מנגל"י שר"י נרמז שם באותו פסוק "לפני ולרגל הילדים". וכן ארץ פולין נרמזת בכתוב "לפני ולרגל". וכן כשיצא שאול להלחם בעמלק כתוב (ש"א טו, ד) "ויפקדם בטלאים" לרמז שיצא להלחם נגד הטלאי.

והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א שיש רמז על השוא"ה ועל לאטי שהיא לשון קללה, בכתוב שמדבר על הקללה שה' קלל את קין ונתן לו אות בבחינת טלאי שהוא סימן, ונרמז שם גרוש והריגה וצריך להסתתר כמו שהיה בשואה: (בראשית ד, יג) "ויאמר קין אל ה' גדול עוני מנשוא: הן גרשת אתי היום מעל פני האדמה ומפניך אסתיר והייתי נע ונד בארץ והיה כל מצאי יהרגני. וכמו שה' נתן לקין אות והצילו בתנאי שיעשה תשובה, כך כשיצא שאול להלחם בעמלק כתוב (ש"א טו, ו) "ויאמר שאול אל הקיני לכו סרו רדו מתוך עמלקי פן אספד עמו ואתה עשיתה חסד עם כל בני ישׂראל בעלותם ממצרים ויסר קיני מתוך עמלק".

וכן טלאי נרמז בשם אמו של המן אמתלאי בת עורבתא. והיא היתה בבחינת א"ם תלא"י, האמא של הטלאי. וכן המן נתלה על העץ. וכן טלאי נרמז באיטליא, ומצינו בגמרא (מגילה ו:ו) איטליא של יון, זה כרד גדול של רומי. וכן בליטא עשו צרות נוראות לעם ישׂראל בזמן השואה. וכן טלאי נרמז בעלטה שהיא שם של חשך, ונרמז גם בדברי עשו "הלעיטני נא". וכן לאט"י אותיות טלא"י מסמלת את מהות השואה שהיתה לעשות הבהדלות, בתחילה הבודלו בין גוים ליהודים, על ידי הטלאי והמספר שחקקו על הזרוע, ואחר כך עשו סלקציות והבהדלות בתוך היהודים כידוע. וכן השואה התחילה בליל הבהדלות הבהדלות ח' בה'. וכן גטו ורש"א והרעב חמש שנים נרמזו בכתוב (בראשית מה, יא) "כי עוד חמש שנים רעב פן תורש אתה וביתך וכל אשר לך".

מְצִינּוּ בגמרא (פסחים ג:) הנהו תלתא פהגי, חד אמר הגיעני כפול, וחד אמר הגיעני פזית, וחד אמר הגיעני כזב הלטאה. בדקו אחריו ומצאו בו שמץ פסול. ורואים שהכהן שמצאו בו שמץ פסול השתמש בלשונות של עמלק, כי הזנב מסמל את עמלק כמו שכתוב **"וַיִּזְנַב בְּךְ"**, והלטאה מסמלת את הטלאי ואת ההסתר פנים, כי דרכה של לטאה להסתתר. מאידך הכהן שאמר הגיעני כפול רמז על נפילת המן, כמו שכתוב **"כי נפול תיפול לפניו"**. ולכן הם אמרו זאת על לחם הפנים המסמל את האור של פורים, כמובא מהאדמו"ר ר' יואל מסטמאר זצ"ל שאמר בדרך צחות כשהקימו את מדינת ישראל בערב שבת פרשת אמור ה' באיר תש"ח, שהמדינה מרמזת בפסוקים השייכים לאותו יום בפרשת המקלל שם ה', ששם שרש מדינת ישראל. כי פרשה זו באה לאחר הזכרת כל המועדים בפרשה. וכמו שהתורה הזכירה לאחר המועדים רמזים על המועדים מדרבנן; פרשת שמן זית למנוחה לרמז על גס חנכה, ופרשת אפיית לחם הפנים, לרמז על סעדת פורים, כך באה מיד אחריהם פרשת המקלל לרמז על ה"חג" של המדינה החדשה בה' באיר. שפרשה זו היא המקום היחיד בתורה בו מזכיר בן הישראלית ואיש הישראלי".

ובארנו דבריו מדוע לחם הפנים מרמז על פורים. מלבד האותיות הדומות, דמובא ב'פרע"ח להאריז"ל (פורים ח"ב ע' תסז) שהארת פורים מעוררת יחוד פנים בפנים להשפיע למלכות, ולבטל את ההסתר פנים של עמלק. וכן על לחם הפנים מובא בלק"ת להאריז"ל (אחרי ע' קצז) שלחם הפנים היה חם תמיד, דלחם זה מעורר את השפעת הזווג העליון להשפיע פרנסה דרך היסוד העליון. וכיון שהשפעת היסוד היא בתמימות, לכן היה הלחם חם תמיד. וכן רואים דמוי לשונות בגמרא (יומא נד.) שמרמזים על החם של לחם הפנים שהוא בבחינת זיווג. וכן שמעתי מהרה"ג ר' ש. רייסקין שליט"א שהכתוב המרמז על הארת פנים בבית המקדש (שמות כג, טו) **"ולא יראו פני ריקם"** ר"ת פורי"ם. וכן השתלשל באנגלית שפנים נקראות פייס, המרמז על הפור והגורל של פורים שנקראים פייס. וכן לחם הפנים היה מנח על השלחן שנקרא פתורא אותיות פורתא שמרמזים על פורים. וכן אחד מבני המן נקרא פורתא. וכן פני"ם מרמזות בפסוקי שועת פורים, (אסתר ה, א) **"ותלבש אסתר מלכות ותעמד בחצר בית המלך הפנימית נכח בית המלך"**. (אסתר ה, ט) **"ויכתב ככל אשר צוה מרדכי אל היהודים ואל האחשדרפנים"**. וכן השתלשל בפורים שמתעסקים עם הפנים, כמובא ברמ"א (או"ח תרצ"ו ח) **מה שנהגו ללבש פרוצים בפורים וגבר לובש שמלת אשה ואשה כלי גבר אין אסור בדבר**. וכן היינו של פורים קשור לבחינת פנים. כמובא במדרש (ילקוט וישב קמו) **מה הגפן הזו כל האוכל ממנה פניו מצהילות כך חכמת אדם תאיר פניו**. והוסיף הרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א שמשתה בגימטריא הפנים. והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א שהמן היה גלגול שר האפים, כמובא בספר 'אגרא דכלה' (ק"ג:) וכן המן נמכר למרדכי בעבור **כפר לחם**, ואמר (מגילה טו.) **אתא מלי קומצי קמחא דיכחו, ודחי עשרה אלפי כפרי כספא דידי**.

מְצִינּוּ בגמרא (מגילה יב:) **"והקרב אליו כרשנא, שתר, אדמתא, תרשיש, מרס, מרסנא, ממוכן"**. אמר רבי לוי, כל פסוק זה על שם קרבנות נאמר, **"כרשנא"** אמרו מלאכי השרת לפני הקדוש ברוך הוא, רבונו של עולם, כלום הקריבו לפניך גוים פרים בני שנה, כדרך שהקריבו ישראל לפניך, **"שתר"** כלום הקריבו לפניך שתי תורים, **"אדמתא"** כלום בנו לפניך, מזבח אדמה, **"תרשיש"** כלום שמשו לפניך בבגדי כהנה, דכתיב בהו, **"תרשיש ושהם וישפה"**, **"מרס"** כלום מרסו בדם לפניך, **"מרסנא"**

כלום מרסו במנחות לפניך, "ממוכן" כלום הכינו שלחן לפניך. רואים שהמן הוא כנגד השולחן שעליו לחם הפנים.

וכן אצל צאן יעקב שהיו מגלגלים בהם ששים רבוא נשמות ישראל, נרמזה השואה הנוראה שתעבר עליהם, ושרש הטלא"י, (בראשית ל, לח) "ויצג את המקלות אשר פצל ברהטים בשקתות המים וגו', ותלדן הצאן עקדים נקדים וטלאים". וכן "עקדים נקדים" מרמזים שנקדו על קדוש השם ואכלו לחם ובש שנקרא נקדים. וכן עמלק נרמז ב"מקלות". ולכן עבד יעקב "שש שנים בצאנך", לרמז על שש שנים בהן עתידים הנאצים ימ"ש להרע לשה פזורה ישראל. (בביאור זה סייעני הרה"ג ר' א. ה. שליט"א).

מאכל התיירס מסמל הסתר פנים.

כתוב (בראשית י, ב) "בני יפת גמר ומגוג ומדי ונון ותבל ומשך ותיירס" ורואים בפסוק ביחזקאל שמגוג משך ותובל קשורים למלחמת גוג ומגוג: (יחזקאל לח, ב) "בן אדם שים לפניך אל גוג ארץ המגוג נשיא ראש משך ותבל והנבא עלי". וכן תירס קשורים למלחמת גוג ומגוג כמובא בגמרא (יומא י) "תיירס זו פרס". ובספר יוסיפון (א, פ"א) אומר תירס הם רוסיש. וכן גרעיני התיירס מרמזים על פצצות הגרעין של פרס ורוסיה, שהן אותו שרש כמובא וכן קלחי התיירס דומים בצורתם לטיל, והם כבדים וחזקים. וכן השתלשל מהתיירס מאכל הקרוי במפה שהוא פצצה באידיש. והתיירס באנגלית קורן, דומה לקרים ולאוקראינה ולקרמלין, ששם שרש הקר של עמלק. וכן עושים ממנו פופקורן המרמז על פורקן וגאלה, ומכינים אותו בסיר המרמז על רוסיה, כפי שהבאנו מהפסוקים (ירמי' א, יא) "ויהי דבר ה' אלי שנית לאמר מה אתה ראה ואמר סיר [רמז לרוסיה וגם לפוטין, כי סיר באנגלית נקרא פוט]. וכן הבאנו שרוסיה קשורה לאהלי קיזר מלשון קדירה]. נפוח אני ראה ופניו מפני צפונה: ויאמר ה' אלי מצפון תפתח הרעה על כל ישרי הארץ". מרוסיה שנמצאת בצפון העולם תפתח הרעה של מלחמת גוג ומגוג. וכל אלו מאכלי ילדים כפי שאמר גדולי ישראל שהמלחמה תהיה כמשחק ילדים. וכן בפסוק "ואנכי הסתר אסתיר" רמזו תירס, וקשור עם אסתיר שהיתה מלכת פרס. וכן בגתן ותירש דברי טרסית. וכן לשון חז"ל על אדום ופרס בנאי ביד סתרי אותיות תירס. וכן מלחמת העולם בגימטריא תירס. וכן תירס נרמז בפתוב שמסמל מדת הדין: (שה"ש ה, ב) "שראשי נמלא טל קוצותי רסיסי לילה".

וכן רואים דבר פלא במאכל התיירס שהוא מסמל הסתר פנים מכל צד, שהרי ענין ההסתר הוא להסתיר את הקדשה ולגדל את הקלפות שרק הם כביכול קמים, וזה עושה התיירס שרק הגרעינים שמסמלים את הקלפות ראויים לאכילה, והקלח עצמו אינו ראוי לאכילה, ולא מצינו דומה לו חוץ מהרמון, וכאן זה יותר, כי לרמון יש גרעין בתוך כל גרעין שעדן מסמל את האמת שהגרעין אין בו ממש, ובתיירס אין גרעין בתוך גרעין, ועוד יותר יש כאן בחינה של הסתרה בתוך הסתרה, שהרי ביבוש גרעיני התיירס וחמומם לעשותם פופקורן מתגלה אור גדול שהסתתר בגרעין ויוצא החוצה, ומתגלה האור שהסתתר בתוך ההסתרה כביכול. והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א שלכו השתלשל אצל אסתיר כשהתחיל ההסתרה פנים בבית אחשורוש שהאכילו אותה גרעינים שמסמלים את ההסתרה פנים, כמובא בגמרא (מגילה יג) "וישנה ואת נערוותיה לטוב", רבי יוחנן אמר, שהאכילה זרעונים.

מֹשֶׁה רַבִּינוּ נוֹלַד בְּשַׁנַּת 2368 לְבְרִיאָה, וְאִם נִסְפּוֹר מִנֵּס פּוֹרִים עוֹד 2368 שָׁנִים כְּדֵי לְדַעַת מִתִּי מֹשֶׁה יּוֹלַד שׁוֹב כְּדֵי לִהְיוֹת גּוֹאֵל אַחֲרוֹן, נִגִיעַ בְּמִדְיוֹק לְשַׁנַּת 5776.

מוֹבָא בְּשׁ"ךְ (בְּמִדְבַר ט, יט) מַה שְׁאָמַר רַב נַחְמָן מַה שְׁהִיָּה הוּא רֵאשִׁי תְּבוּת מֹשֶׁה, כְּמוֹ שְׁהִיָּה גּוֹאֵל
רֵאשׁוֹן כִּן יְהִיָּה גּוֹאֵל אַחֲרוֹן, זֶהוּ אוֹמְרוּ כָּאֵן עַל פִּי ה' בְּיַד מֹשֶׁה, שְׁעֵתִיד שְׁיָבֵא עִם מְלָךְ הַמְּשִׁיחַ. וְכִן
מֹשֶׁה רַבִּינוּ נוֹלַד בְּשַׁנַּת 2368 לְבְרִיאַת הָעוֹלָם, וְאַף שֶׁנִּפְטַר בְּז' בְּאֶדָר שַׁנַּת 2488 לְבְרִיאָה, הוּא לֹא הַשְּׁלִים אֶת
שְׁלִיחוּתוֹ לְהַעֲבִיר אֶת הַתּוֹרָה לְעַם יִשְׂרָאֵל עַד שַׁנַּת 3408 לְבְרִיאָה כְּשֶׁהִיָּה נִס פּוֹרִים וְעַם יִשְׂרָאֵל קִבְּלוּ אֶת
הַתּוֹרָה מֵאַהֲבָה, וְאִם נִסְפּוֹר מִנֵּס פּוֹרִים עוֹד 2368 שָׁנִים כְּדֵי לְדַעַת מִתִּי מֹשֶׁה יּוֹלַד שׁוֹב כְּדֵי לִהְיוֹת גּוֹאֵל אַחֲרוֹן
וְלִהְיוֹת לְעַם יִשְׂרָאֵל אֶת הַתּוֹרָה חֲדָשָׁה מֵאִתִּי תְּצַא, נִגִיעַ בְּמִדְיוֹק לְשַׁנַּת 5776 לְבְרִיאַת הָעוֹלָם. וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר'
מֹשֶׁה לְוִינְגֵר שְׁלִיט"א שְׁמֹשֶׁה דְּדוֹד בְּגִימְטְרִיא מְשִׁיחַ. וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שְׁמֹשֶׁה ר"ת רוּחוֹ שֶׁל מְלָךְ
הַמְּשִׁיחַ. וְכָל שְׂרָשֵׁי שְׁבֻט לְוִי מְרַמְזִים בְּכַתּוּב "עַד כִּי יָבֵא שִׁילָה [מֹשֶׁה] וְלוֹ [לְוִי] יִקְהַת [קִהַת] עַמִּים [עֲמָרָם]".
וְכִן נִרְאֶה שֵׁשׁ רִמְזֵי נִפְלָא בְּיוֹתֵר בְּגִמְטְרִיא (בְּרִכּוֹת ט): "אַהֲיָה אֲשֶׁר אַהֲיָה" אָמַר לִיָּה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
לְמֹשֶׁה, לָךְ אָמַר לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל, אֲנִי הֵייתִי עִמָּכֶם בְּשַׁעֲבוֹד זֶה, וְאֲנִי אַהֲיָה עִמָּכֶם בְּשַׁעֲבוֹד
גְּלוּיֹת. אָמַר לְפָנָיו, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, דִּיָּה לְצַרָּה בְּשַׁעֲתָהּ. אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לָךְ אָמַר
לָהֶם "אַהֲיָה שְׁלַחְנִי אֲלֵיכֶם". רוֹאִים שֶׁה' אָמַר לְמֹשֶׁה שְׁיִבְשֹׁר לְיִשְׂרָאֵל אֶת הַגְּאֹלָה בְּגָלוֹת הָאֲחֲרוֹן כְּמוֹ שֶׁהוּא
גּוֹאֵל אוֹתָם מִמִּצְרַיִם. וּמֹשֶׁה אָמַר שְׁאִינוּ רוֹצֵה לְדַבֵּר עַל הַגְּלוּת וְהַגְּאֹלָה הָאֲחֲרוֹנִים, כִּי דִיָּה לְצַרָּה בְּשַׁעֲתָהּ.
וְתַבַּת בְּשַׁעֲתָהּ, הִיא אוֹתוֹת בְּתַשְׁעֵ"ה. וְהִיא גַם מְרַמְזֵת עַל גְּאֹלָת בְּעֵתָהּ, בְּשַׁעֲתָהּ וּבְזַמְנָהּ. וְכִן דִּיָּה לְצַרָּה
עִם הַכּוֹלָל בְּגִימְטְרִיא מֹשֶׁה שְׁאָמַר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלּוּ, לְרַמֵּז שֶׁהוּא מִמְתִּיק אֶת הַצַּרָּה הַזֹּאת, כְּמוֹבָא בְּזֶהֱר
(הַשְּׂמֻטוֹת רַג). "עַד כִּי יָבֵא שִׁילָה" שֶׁהוּא מֹשֶׁה. וְכִן מְצִינוּ בְּזֶהֱר (פְּנַחַס רַמּוֹ): שְׁלַעֲתִיד לְבֵא מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף יִנְצַח
אֶת אֲדוֹם, וּמְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד יִנְצַח אֶת יִשְׁמַעֲאֵל, וּמֹשֶׁה יִנְצַח אֶת הָעֶרֶב רַב. וְכִן מוֹבָא בְּקִנְטְרַס בְּשֵׁם הַרַה"ג ר' יִצְחָק
גַּנְזְבוֹרְג שְׁלִיט"א שְׁמֹשֶׁה רַעֲיָא מְהִימְנָא עִם הַמְּלִים בְּגִימְטְרִיא תַשְׁעֵ"ה. וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' אַבִּיגְדוֹר אַהֲרֹנְזוֹן
שְׁלִיט"א שְׁתַשְׁעֵ"ו בְּגִימְטְרִיא נִצַּח דְּמֹשֶׁה הוּד דְּאַהֲרֹן עִם הַמְּלִים. וְכִן מוֹבָא בְּעֵלוֹן 'כִּי לֵה' הַמְּלוּכָה' שְׁמֹשֶׁה
יַחַד עִם מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף וּמְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד בְּגִימְטְרִיא 1335.

כּוֹכַב שְׁבִיט מִתְקַרֵּב לְכַדוֹר הָאָרֶץ בְּאוֹפֵן הַסְּטוֹרִי.

פּוֹרְסִים שְׁבִיט תַעֲנִית אֶסְתֵר תַשְׁעֵ"ו מִתְקַרֵּב כּוֹכַב שְׁבִיט לְכַדוֹר הָאָרֶץ בְּאוֹפֵן הַסְּטוֹרִי שֶׁלֹא נִרְאֶה בְּעוֹלָם רַק 3
פְּעָמִים בְּהַסְּטוֹרִיָּה, וְהַפְּעַם הַקּוֹדֶגְמַת לְפָנָי 246 שָׁנִים. הִבְאֵנו אֶת הַמְּדַרְשׁ (מְדַרְשׁ רַשְׁבִּי עֵמוּד 556) בְּשִׁשִּׁית יִצְחָק

כוכב אחד במזרח ובראשו שבט, והוא כוכב של ישראל, ואז יצמח משיח בן דוד לרמז על הפסוק "דרך כוכב מיעקב". וכן מובא בגר"א (אדרת אליהו בלק) "דרך כוכב מיעקב" זה משיח בן יוסף. וקם שבט" הוא כוכבא דשביט, והוא משיח בן דוד. וכן מובא בכתבי הר"א חב"ר זצ"ל ('פתחי שערים' פנימיות וחיצוניות כא) בשעה שנוראה הזיקין בעולם שהוא כוכבא דשביט אז נודע שמתחדש אות ופלא בשמים בסוד חדוש בהנהגה עליונה לפי הזמן הצריך לזה, לכן מורה התחדשות בעולם כמו שכתבו הטבעיים, ובאמת הוא מפלאי וסתרי ההשגחה. ועל זה נאמר "דרך כוכב מיעקב וקם שבט מישראל" שהוא כוכבא דשביט הנ"ל, והוא בסוד גלוי ש"ע נהורין שבתוף החשמ"ל. ורואים שכל הסוד של "דרך כוכב מיעקב" הוא גלוי ש"ע נהורין שמשפיעים את המזל והממון, וכן כוכבא שביט בגימטריא ש"ע, וכן "דרך וקם" בגימטריא ש"ע. וכן הפעם הקודמת לפני 246 שנים היתה לפני שהקימו את ארה"ב והיה שינוי גדול במזלות העולם במערכת הממון שתלויה בש"ע נהורין.

הגאולה תלויה ברגליים של משיח, ו"דרך כוכב" מרמז על דריכת הרגל, כיון שרגלים מסמלות את הממון, כמובא בגמרא (סנהדרין קי) "ואת כל היקום אשר ברגליהם", אמר רבי אלעזר זה ממונו של אדם שמעמידו על רגליו. ומצינו בזהר (בראשית כט:) חיים תלויים בבן ישי, ובוא"ו נמשכים לו, ובהם שולט בכל, והארץ ממנו נזונה. רואים שהמשיח ישפיע פרנסה דרך האות ו' ובכח זה הוא שולט בכל. דבעל המאה הוא בעל הדעה. וכן "דרך כוכב" מרמז על דריכת המזל, כי כוכב מסמל מזל, כידוע שה' ברא בבריאת העולם את הפוכבים יחד עם המזלות, ושניהם משפיעים יחד. וזה עמק ה"דרך כוכב" שהמזל ידרוך ברגלים למטה מטה בלח הממון כדברי הזהר. וכן הפתוב (ש"א ב, ח) "מקים מעפר דל מאשפת ירים אביון" בגימטריא משיח בן דוד. וכן מאדמי"ם ר"ת "מקים מעפר דל מאשפת ירים אביון". ומאדמים מרמז על דוד המלך שנקרא אדמוני. וכן קמ"ח מרמז בפתוב (ש"א ב, י) "וירם קרן משיחו" בדלוג ג' אותיות. וכן גלגל חזר בעולם בגימטריא משיח בן דוד, וכן מצינו בזהר (פקודי רנח) כשתסתים הגלות בהמשכת הרגלים, אז ויעמדו רגליו ביום ההוא".

משנכנס אדר אחרי נחמ"ן ימים, מרבין בשמחה.

שמעתי מהרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שיש קשר בין רבי נחמן לחדש אדר, כי מספר הימים מראש השנה עד ראש חודש אדר עולה בדיוק כמנין נחמ"ן וכידוע שאביו של רבי נחמן נקרא שמחה, ויש כאן רמז משנכנס אדר אחרי נחמ"ן ימים, מרבין בשמחה, שהיא העבודה של רבי נחמן וכפי שנבאר את הקשר של רבי נחמן למשה רבינו שנולד ונפטר בחודש אדר, ובפרט את הקשר בין מקום קבורת רבי נחמן למקום קבורת משה, שנקבר בחודש אדר בהר העברים בארץ סיחון ועוג, ומשה גם כבש את ארץ סיחון ועוג. וכן רבי נחמן בגימטריא נצח, ואמר על עצמו שהוא בסוד ספירת הנצח, נצחתי ונצחתי, ופורים הוא סוד של ספירת הנצח בכתבי האריז"ל.

וכן מובא בספר 'כוכבי אור' (חכמה ובינה מז) **ידוע ענין העגולים, שכל העגולים מסבבין ומעגלין סביב נקדת המרכז, והמרכז שבספירת העמר הוא הספירה נצח שבנצח שהיא מאירה ביום כ"ה לספירה והנה בל"ג בעמר יום הסתלקות רשב"י ז"ל מאירה הספירה הוד שבהוד והבן פי ביום שחל ל"ג**

בְּעֹמֵר הַסְּתַלְקוֹת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי ז"ל, יְחוּל לְעוֹלָם יוֹם שְׁנֵי דְחַל הַמוֹעֵד סְכוּת, יוֹם הַסְּתַלְקוֹת רַבְּנֵי הַקְּדוּשׁ רַבִּי נַחְמָן זַלְלָהּ אֲשֶׁר מִדְּתוֹ נֶצַח כְּיָדוּעַ מְדַבְּרֵי הַקְּדוּשִׁים, וְשָׁמוּ בְּגִימְטְרִיא נֶצַח וְכֵן פּוּרִים שְׁעֵבֵר הוּא גַם כֵּן בְּיוֹם שְׁחַל ל"ג בְּעֹמֵר כְּאֲשֶׁר נִתְּנוּ הַקְּדָמוֹנִים הַסִּימָן פֶּל"ג, וּמִבְּאֵר בְּכַתְּבִים דִּימֵי חֲנֻפָּה נֶגֶד הוֹד וַיְמֵי פּוּרִים נֶגֶד נֶצַח וְכֵמוֹ כֵּן ל"ג בְּעֹמֵר הוּא תְּמִיד בְּיוֹם ח"י אִיר, וַיּוֹם ב' דְּחַל הַמוֹעֵד סְכוּת גַם כֵּן בְּיוֹם ח"י תְּשֻׁרִי, וְכִשְׁחַל יוֹם כ"ה בְּסַפְּרִיהַ בְּיוֹם שַׁבָּת אַזְּ הִיא נִקְדַּת הַמְּרֻכָּז לִימֵי הַסַּפְּרִיהַ גַם לַשַּׁבָּתוֹת לְפָנָיו שְׁלֹשׁ שַׁבָּתוֹת, וְלֹאֲחֲרָיו שְׁלֹשׁ שַׁבָּתוֹת כִּי כָּל הַסַּפְּרִירוֹת, וּבְתוֹכָם גַם הַסַּפְּרִיהַ הוֹד שְׁבָהוּד שְׁמֵאִירָה בְּיוֹם הַסְּתַלְקוֹת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי ז"ל, מְסַבְּבִין וּמַעְגְּלִין סְבִיב נִקְדַּת הַמְּרֻכָּז שֶׁל יְמֵי הַסַּפְּרִיהַ שֶׁהִיא נֶצַח שְׁבִנְצַח אֲשֶׁר הִיא מִדְּתוֹ שֶׁל רַבְּנֵי הַקְּדוּשׁ זַלְלָהּ ה.

וְכֵן תְּשֻׁרֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה בְּאוֹמֵן נֶרְמַז בְּכַתּוּב "תְּשׁוּרֵי מְרֹאשׁ אֲמֵנָה". וְכַתּוּב זֶה מְרַמֵּז עַל הַשִּׁירָה שֶׁיִּשְׁוֹרְרוּ עַל הַגְּאֻלָּה הַעֲתִידָה עוֹד קוֹדֵם שֶׁתֵּהָא, כְּמוֹבֵא ב'שִׁל"ה' (וַיְוִי הַעַמּוּדִים' כז) וּבְזֶה יִתְבָּאֵר "תְּשׁוּרֵי מְרֹאשׁ אֲמֵנָה" עֲתִידִין שְׁיֵאֲמְרוּ יִשְׂרָאֵל שִׁירָה לְעֵתִיד לְבֵא, דְּהֵינּוּ עַל הַנְּסִים שֶׁיִּתְבַּשְׂרוּ עֲלֵיהֶם יִקְדִּימוּ לְשׁוֹרֵר מִיָּד קוֹדֵם שֶׁיִּתְקִים הַדְּבַר, וְזֶהוּ עַל לְעֵתִיד לְבֵא, וְזֶהוּ "תְּשׁוּרֵי מְרֹאשׁ אֲמֵנָה" כְּלוֹמֵר תִּתְחִיל לְשׁוֹרֵר מְרֹאשׁ דְּהֵינּוּ מִקְדָּם אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה. וְכֵן מְצִינּוּ בְּרִש"י (ש"ה ש"ד, ח) "תְּשׁוּרֵי מְרֹאשׁ אֲמֵנָה" בְּקִבְצֵי אֶת נִדְחֵיךְ תִּסְתַּכְּלִי וְתִתְבוֹנְנִי מַה שְׂכַר פְּעֻלָּתְךָ מְרֹאשִׁית הָאֲמוּנָה, שֶׁהָאֲמוּנָתְךָ בִּי לְכַתְּךָ אַחֲרַי בְּמִדְּבָר, וּמִסְעוּתֵיךְ וְחִנּוּיֵיךְ עַל פִּי, וּבִיאָתְךָ לְרֹאשׁ שְׁנִיר וְחֶרְמוֹן שֶׁהֵיוּ מְעוֹנוֹת אֲרִיּוֹת סִיחוֹן וְעוֹג, וְכִשְׁגְּלִיּוֹת נִקְבְּצוֹת וּמְגִיעוֹת שֶׁם הֵם צוֹפִים מִשָּׁם וְרוֹאִין גְּבוּל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְאֹרֶה שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְשִׁמְחִים וְאוֹמְרִים הוֹדִיָּה לְכֹד נֶאֱמַר "תְּשׁוּרֵי מְרֹאשׁ אֲמֵנָה מְרֹאשׁ שְׁנִיר וְחֶרְמוֹן". וְכֵן הָרִים אֵלּוּ שֶׁל סִיחוֹן וְעוֹג שֶׁשָּׁם הָרַב בְּשׁוֹן וְהָרַב חֶרְמוֹן, קְשׁוּרִים לְרַבִּי נַחְמָן בְּוֹן שְׁמַחָה ר"ת בְּשִׁט"ן, וְכֵן הַכְּתוּב (תְּהִלִּים סח, כג) "מִבְּשׁוֹן אֲשִׁיב" ר"ת הַפֶּתַח שֶׁל רַבִּי נַחְמָן, אִין שׁוּם יְאוּשׁ בְּעוֹלָם. וְכִפִּי שֶׁמְצִינּוּ שֶׁהַפְּסוּק מְדַבֵּר עַל הַגְּאֻלָּה, כְּמוֹבֵא בְּגִמְטְרִיא (גִּיטִין נז:) "מִבְּשׁוֹן אֲשִׁיב", מִבֵּין שְׁנֵי אֲרִיּוֹת אֲשִׁיב. וְרוֹאִים שֶׁבְּשׁוֹן הֵם אֲרִיּוֹת דְּקִלְפָּה שִׁיּוּנְקִים מִבֵּית הַמִּקְדָּשׁ וּמִלְכוּת בֵּית דָּוִד שֶׁנִּמְשְׁלוּ לְאֲרִיָּה. וְה' יֵשִׁיב בְּזִמְן הַגְּאֻלָּה אֶת כָּל הַשְּׁפַע שֶׁהֵם גָּנְבוּ מִהַקְּדוּשָׁה. וְהוֹסִיף הַר"ג ר' א. ה. שְׁלִיט"א כְּסִל"ו וְחֻדֵשׁ אֲד"ר נֶרְמָזִים בְּעָרֵי עוֹג בְּפְסוּק, (דְּבָרִים ג, י) "כָּל עָרֵי הַמִּישֹׁר וְכָל הַגְּלָעַד וְכָל הַבְּשׁוֹן עַד סִלְכָה וְאֲדָרְעֵי עָרֵי מְמֻלְכַת עוֹג בְּבִשׁוֹן".

וְכֵן אֲפֻשֶׁר לְבֵאֵר שֶׁרַבִּי נַחְמָן חֲבַר סֶפֶר סְפּוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת לְהִלָּחֵם בְּקִלְפַת עֲמֶלֶק שֶׁהִיא בְּבַחֲיִנַת מְסַפְּרַת מַעֲשִׂיּוֹת בְּצַד הַקְּלִפָּה. כְּפִי שְׁרוֹאִים שֶׁהֵמֵן הִיָּה מְסַפֵּר סְפּוּרִים, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (אֶסְתֵּר ה, יא) "וַיִּסְפָּר לָהֶם הֵמֵן אֶת כְּבוֹד עֲשׂוֹר". (אֶסְתֵּר ו, יג) "וַיִּסְפָּר" הֵמֵן לְזַרֵּשׁ אֶשְׁתּוֹ". וְכֵן פּוּרִים נֶרְמָזִים בְּסְפּוּרִים, וְכִפִּי שְׁרוֹאִים שֶׁמְגַלַּת אֶסְתֵּר וְהָאֶרֶת פּוּרִים הַשְּׁתִּלְשָׁלָה בְּסְפּוּר. וְכֵן הֵמֵן הִיָּה סֶפֶר שֶׁל כְּפַר קִרְצוֹם, כְּמוֹבֵא בְּגִמְטְרִיא (מְגִלָּה טז.) וְסֶפֶר הוּא מְלֻשׁוֹן סְפּוּר, כִּיּוֹן שֶׁהוּא חוֹתֵךְ וּמְצַמְצָם אֶת הַשְּׁעֵרוֹת, בְּבַחֲיִנַת מְסַפֵּר סְפּוּר שֶׁמְצַמְצָם אֶת הָאוֹר לְסְפּוּר. וְכֵן הַנִּיצוּץ קִדְשָׁה שֶׁהִיָּה בְּהֵמֵן וְיֵצֵא מִבְּנֵי בְּנֵי, הִיָּה רַב שְׁמוּאֵל בֶּר שִׁילַת שֶׁהִיָּה מְלַמֵּד תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבִּין וּמְסַפֵּר סְפּוּרִים. וְכֵן בְּרַבִּי נַחְמָן יֵשׁ אוֹתִיּוֹת ח"ם כְּנֶגֶד הַק"ר שֶׁל הֵמֵן.

וְהוֹסִיף הַג"ר שְׁמַעוֹן יו"ט שֶׁפִּירָא שְׁלִיט"א שֶׁגַם קִרְחַ סְפֵר סְפּוּרִים כְּשִׁינְצָא לְמַחְלַקַת נֶגֶד מִשָּׁה, וְנִדְבַק בְּקִלְפַת הַלִּיצְנוּת שֶׁל הֵמֵן, כְּמוֹבֵא בְּמִדְּרָשׁ (תְּהִלִּים א) "וַיִּקְהַל עֲלֵיהֶם קִרְחַ אֶת כָּל הָעֵדָה". הַתְּחִיל לֹמַר לִיצְנוּת,

ואומר להו, אלמנה אחת היתה בשכונתי ועמה שתי נערות יתומות והיתה לה שדה אחת. באתה לחרש אמר לה משה, "לא תחרש בשור ובחמר יחדו". באתה לזרע אמר לה משה, "שדך לא תזרע כלאים". באתה לקצר ולעשות ערמה, אמר לה, הניחי לקט שכחה ופאה. באתה לעשות גרן, אמר לה, תני תרומה ותרומת מעשר ומעשר ראשון ומעשר שני. הצדיקה עליה את הדין ונתנה לו. מה עשתה, מקרה את השדה ולקחה שני כבשות ללבש מגזותיהן וליהנות מפירותיהן. פיון שילדו, בא אהרן ואמר לה, תני לי את הבכורות וכו' הניחה בוכה, היא ושתי בנותיה. וכן ידוע שרבי נחמן עבד במיוחד על השמחה בעבודת השם, ועבודה זו מכניעה את קלפת עמלק שהיא הליצנות דקלפה. וכן מובא מהרה"ג ר' א. כלייל שליט"א שהפסוק (דברים כו, יא) **"ושמחת בכל הטוב"**. הוא הפסוק 2571 מתחלת התורה, ובשנת 2571 לבריאת העולם נפטר רבי נחמן, ויש בתורה קרוב ל-6000 פסוקים כנגד **ששת אלפים שנה** שהעולם קיים, כמובא בספר 'מעשה תורה' בשם הגר"א.

מובא בספר 'פרפראות לחכמה' מרבי נחמן מטשהערין זצ"ל (סימן רט"ו) מגדולי תלמידי תלמידיו של רבי נחמן מברסלב זצ"ל. שקברו של רבי נחמן באומן הוא בבחינת קברו של משה רבינו, כי משה נקבר **"מול בית פעור"** כדי לבטל את העבודה זרה שבפעור שיונקים מהאחור דקדשה, וכן רבי נחמן רמז שרוצה להקבר באומן, שהיא בבחינת **"מול בית פעור"**, משום שיש בה נשמות שהן בבחינת סוספיתא דדהבא [פסלת הזבה] אפיקורסים וכו', אך יש בהם עדין איזה טוב וכו'. ולכן ציין רבי נחמן שאומן היא הגבול שבין שמד לרצון, בין ישראל לעמים, כי מספר **מש"ה** עומד בין מספר **שמ"ד** למספר **רצו"ן**, וכמו שמובא בזהר על קבורת משה, ובגינה אתמר **"והוא מחלל מפשענו"** איתעבידת חול בגין חובה ופשע ד'ישראל בקבורה דילך וכו', והאי איהו **"ובחברתו נרפא לנו"** בחבורא דאתחביר עמנא בגלותא נרפא לנו. וכן נקבר רבי נחמן בחוץ לארץ במקום הטמאה באומן, ואף הוא **"מחלל מפשענו"** וזאת כדי לעמד בפרץ השמד. ומבאר לדברינו שאומן קשורה עם נקדת האחור שהיא הערף שיונק מהקדשה בסוד בית פעור. והפסוק שאמר משה על עצמו **"כאשר ישא האומן את היונק"**, משום שהוא נושא בסוד קבורתו את הרשעים היונקים מהקדשה מול בית פעור, מרמז גם על רבי נחמן כדלעיל. וכן מעשה זמרי וכזבי היה קשור לפעור, כפתיב (במדבר כה, יח) **"כי צררים הם לכם בנכליהם אשר נכלו לכם על דבר פעור"** ועל דבר כזבי בת נשיא מדין אחתם המכה ביום המגפה על דבר פעור. ובארנו שזמרי וכזבי קשורים לים השחור ואזור אומן וקרים. וכן פעור עם האותיות בגימטריא **אי קרים**. וכן הפתיב שנאמר על חטא משה שגרים למיתתו, (במדבר כ, י) **"שמעו נא המרים המן הסלע הזה נוציא לכם מים"** ס"ת **אומ"ן**. ור"ת בגימטריא **רבי נחמן**. ומרמז גם על רבי שמעון בר יוחאי שקבור ב**מרון**, **"שמעו נא המרים"**. וכן הפתיב (דברים ג, כו) **"ויתעבר ה' בי למענכם"** מרמז שהחטא היה עבור כלל ישראל, וכן הוצאת המים מהסלע מרמזת על המים שיוצאים מהנחל נבע מקור חכמה של רבי נחמן.

זעקת השכינה. [הדברים נכתבו בהתייעצות עם גדולי תורה].

איך יתכן שכבר באו כל הסימנים שכן דוד בא עד האחרון שבהם, ועד בכלל, ועדין לא תיקנו בכל הכוללים לימוד חובה של לפחות כמה דקות ביום בספר הזהר להצלת עם ישראל?

איך יתכן שדם ישראל נשפך כמים ולא מנסים את העצה היחידה שמובאת בחז"ל שיכולה להציל את עם ישראל גם בדור שכולו חייב להביא את הגאולה ברחמים?

האם מחכים חס ושלום לנהרות של דם ואז יתעוררו, ומדוע לא מנסים לכל הפחות להראות לקב"ה שרוצים את העצה היחידה שכתובה בתורה שבעל פה מפי חז"ל, ולהתחיל לכל הפחות עם לימוד נגלות הזהר.

היכן בני עדות המזרח שאבותיהם ואבות אבותיהם עסקו בעיקר בחכמה הזאת, ובזכות זה זכו שהיטלר ימ"ש לא נכנס למדינות שלהם, מדוע עדין לא תיקנו לימוד ברבים בכל כולל בספר הזהר ובשאר ספרים שעוסקים בפנימיות התורה?

איך יתכן שרובות לומדי התורה הגיעו למצב של דוחק גדול בפרנסה שרק הולך ומחריף ח"ו, ועדין לא עשינו שום חשבון נפש על מה באה עלינו הצרה הזאת, ומה הקב"ה דורש מאיתנו, ולא עשינו שום תקנה של לימוד ספר הזהר ברבים שהובטח לנו מפי חז"ל שיתן לנו מחסה ושובע ופרנסה בהרחבה גם בזמנים הקשים?

איך נוכל להתעלם מזעקת השכינה על בניה התינוקות שנשבו שנמצאים בסכנת חיים ובידינו להצילם, האם נוכל לומר ידינו לא שפכו את הדם הזה? **פְּדַבְרֵי הַזֶּהָר בְּפִרְשֵׁת נִשְׂא, וּבְגִין דְּעֵתִידִין יִשְׂרָאֵל לְמַטְעַם מְאִילָנָא דְּחַיֵּי דְּאִיהוּ הַאִי סִפְר הַזֶּהָר יִפְקוּן בֵּיה מְגָלוּתָא בְּרַחֲמֵי.**

רַבִּי יַעֲקֹב צְמַח זצ"ל: (בהקדמה לספרו 'קול ברמה', על אידרא רבא) **"רַחֵל מְבַכָּה עַל בְּנֵיהָ" שְׂאִינָם עוֹסְקִים בְּחֻמְהָ הַזֹּאת הַמְמַהֶרֶת אֶת הַקֶּץ, וְלִזָּה אֵין מְשִׁיחַ בָּא, כִּי אֵין מְדַרְשׁ קְבוּעַ בְּכָל עִיר וְעִיר כְּמוֹ שֵׁישׁ בְּעֶסֶק הַתְּלָמוּד, וְלִכֵּן "אֵינְנוּ", אֵין בְּנֵיהָ מוֹשְׁכִים וּמְמַהֲרִים אֶת הַמְּשִׁיחַ.**

בַּעַל הַגּוֹב"י עַל 'עֵץ חַיִּים' (בהסכמתו לספר 'איפה שלימה' על אוצרות חיים). **הַעֲנִיִּים וְהַהֲרוּגִים בְּזִמְן הַגְּלוּת תוֹבְעִים בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעְלָה אֶת הַתְּלָמִידִי חֻכְמִים שְׁלֹא לְמַדוּ קְבָלָה, וּמַעֲנִישִׁים אוֹתָם עַל כָּף.**

רַבְּנוּ ה'אור החיים' הקדוש (ויקרא כה, כה) **"כי ימוך אחיך וגו'",** פרשה זו תרמוז ענין גדול, והערה ליושבי תבל, **"ימוך",** כשהתחוננים מטין מדרך הטוב מסתלקים ההשפעות, ומתמסכן עמוד הקדושה, כי העיקר תלוי בהתחוננים. **"ומכר מאחוזתו",** ירצה על המשכן משכן העדות אשר בעונותינו נמכר הבית ביד האומות, והודיע הכתוב כי גאולתו היא ביד הצדיק אשר יהיה קרוב לה', הוא יגאל ממכר אחיו, ובזה יגאל ה' ממכרו, ועל זה עתידין ליתן את הדין כל אדוני הארץ גדולי ישראל, ומהם יבקש ה' עלבון הבית העלוב.

מסקנת הדברים: כל ראש כולל, מגיד שיעור, ואדם שיש לו השפעה על רבים, יתקן אצלו במסגרת שלו כל יום חובת לימוד בספר הזהר למשך כמה דקות להצלת עם ישראל, מתוך אמונה פשוטה בדברי חז"ל שזה הפתרון כמובטח, ועדיף לימוד ברבים בשיעור עם הבנה וכו', ומי שאצלו במסגרת עדין לא תיקנו את התקנה, יציל את נפשו בלימוד באופן פרטי כפי יכלתו.

מדור גלגלים בתורה

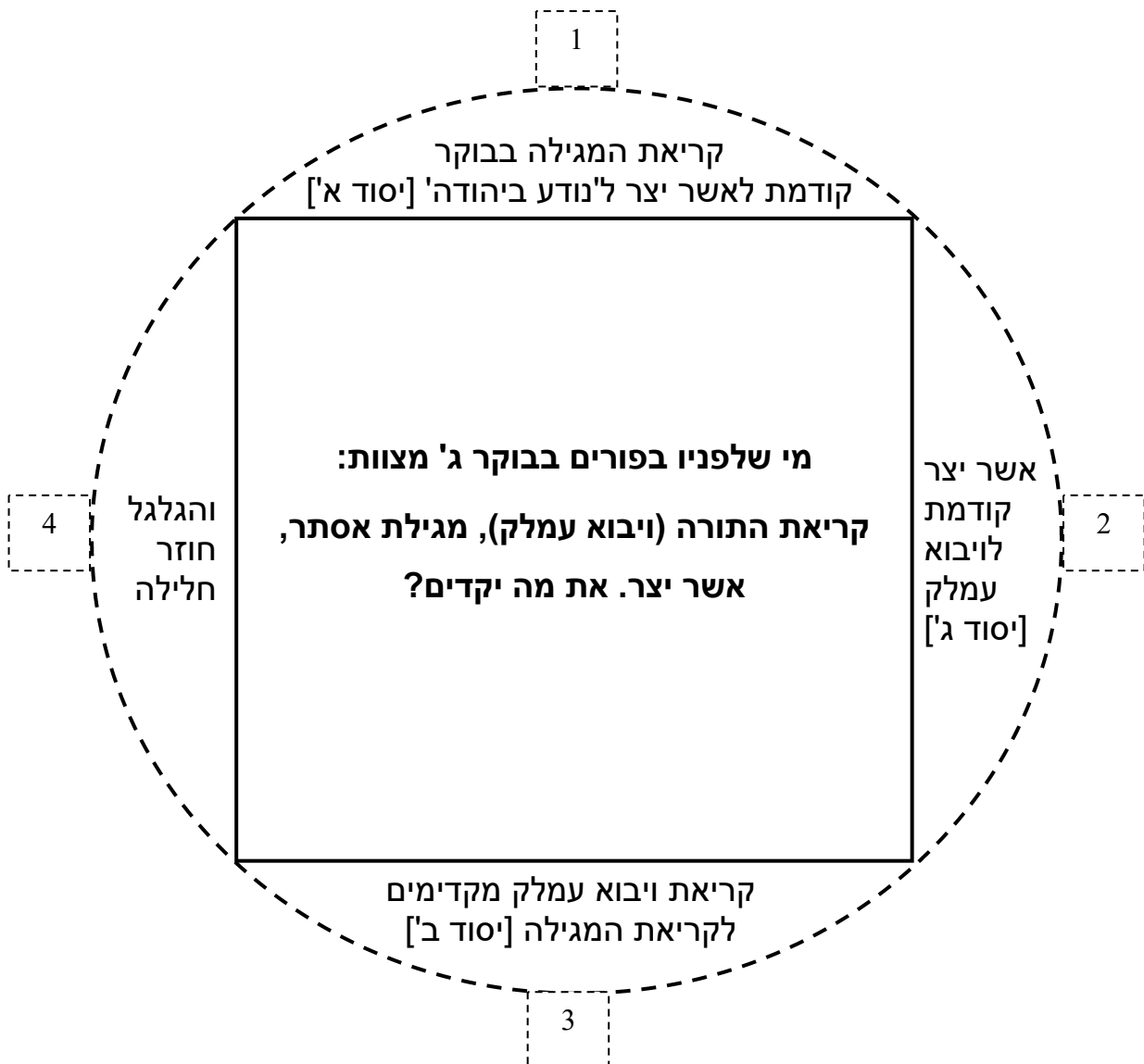
תקציר גלגלים מתוך הספר 'משברי ים גלגל החוזר בתורה', שחיבר אחי הרה"ג ר' שמואל פיש שליט"א
בספר מתבארים באריכות מאות גלגלים בתורה. ניתן להשיג בטל: 036188995

מגילת אסתר, ויבוא עמלק, אשר יצר

[מכתבי הג"ר מרדכי גולדמן שליט"א]

הידיעות ההלכתיות הנחוצות להבנת הגלגל:

- א.** בנודע ביהודה [קמא תשובה מ"א ד"ה ואם כל הציבור] דן שצריך להקדים מצוה מדברי קבלה (= מתקנת הנביאים ומפורשת בנ"ך) לפני מצוה דרבנן אע"ג שהדרבנן תדירה יותר. [ובכ"ז מסיק שם שקריאת המגילה בלילה תתאחר לברכת הלבנה, מפני שסובר כסיעת הפוסקים שבליילה אין חיוב המגילה אלא דרבנן גרידא]. ובמשברי ים ח"ז על כללי המצוות סי' ב' אות ה' הארכנו בדעתו (עקב מה שכתב במקומות אחרים שתדיר דרבנן כנגד דאורייתא שתדירה פחות הוי כתדיר נגד מקודש), ועכ"פ לשיטתו שם את קריאת המגילה בבוקר [וכן שאר המצוות של פורים צריך להקדים לתדיר דרבנן כגון ברכת אשר יצר. וגלגלנו מיוסד לשיטתו. (דהארכנו שם שדעת הראשונים ורוב האחרונים דהתדיר דרבנן קיים לדאו)].
- ב.** הערתי עליו אמאי מקדימים קריאת ויבוא עמלק שהיא דרבנן גרידא, לפני קריאת המגילה שהיא מדברי קבלה בבוקר. אבל סוף כל סוף כך עושים משום איזה טעם.
- ג.** ברכת אשר יצר (וכן כל מצוה דרבנן כיו"ב) צ"ל לפני קריאת ויבוא עמלק, מפני תדירותה.

הערה:

באופן שרק אדם אחד מהציבור נתחייב בברכת אשר יצר, אין זו סיבה שיתאחרו כולם עם קריאת התורה והמגילה עבורו. ואם הם מתחילים לקרוא ואם יברך כעת ע"ז יפסיד קריאת התורה או מגילה בציבור, פשיטא שיתאחר עם האשר יצר (אפי' אם מעיקר הדין צריך להקדימנה) כדי שלא יפסיד [וכך הוא להדיא בנוב"י לגבי ברכת הלבנה]. ונוכל לצייר באופן שיצליח (אם נכריע בגלגלנו שהאשר יצר קודם) לברך אשר יצר בטרם יתחילו לקרוא בתורה, או שבבית הכנסת שלו מתקיים מנין נוסף ששם יתחילו בעוד כמה דקות קה"ת וממילא נידוננו תקף אצלו. ואופן נוסף כאשר המנין מצומצם, ואם דינו לברך אש"י תחילה אז ימתינו עם קה"ת עד שיברך.

אלא דיש לדון בענין נוסף, דילמא אם נכריע להתאחר באש"י עד לאחר המגילה כבר יעבור זמנה. ועיין בשו"ע ס"ס ז' ובאחרונים שם, שלדעת הא"ח בשם גאון (שנפסק בשו"ע ובט"ז) ל"ש האי חששא, וכן יש לדון לדעת הב"ח וסיעתו, אבל בפסקי תשובות הביא מכמה אחרונים שיעור של חצי שעה (או ע"ב דקות) שאח"כ א"א לברך אשר יצר וממילא תלוי במשך זמן קה"ת וקריאת המגילה בציבור זה.

ונוכל לצייר גוונא על ברכת השבח שכולם יברכו (והנידון אם לפני קה"ת או לאחר המגילה), כגון שיש כאן פתח שיראו שם חכם או מלך. ואין לטעון שה"ז ברכה קיומית [ואינה חיובית] ופשיטא שיאחרוה לאחר המגילה שהיא מצוה חיובית, שהרי הנוב"י דן להקדים ברכת הלבנה למגילה ולא פשט ע"י טענה זו וגלגלנו קיים לשיטתו.

פרשת זכור, פרשת השבוע, אשר יצר

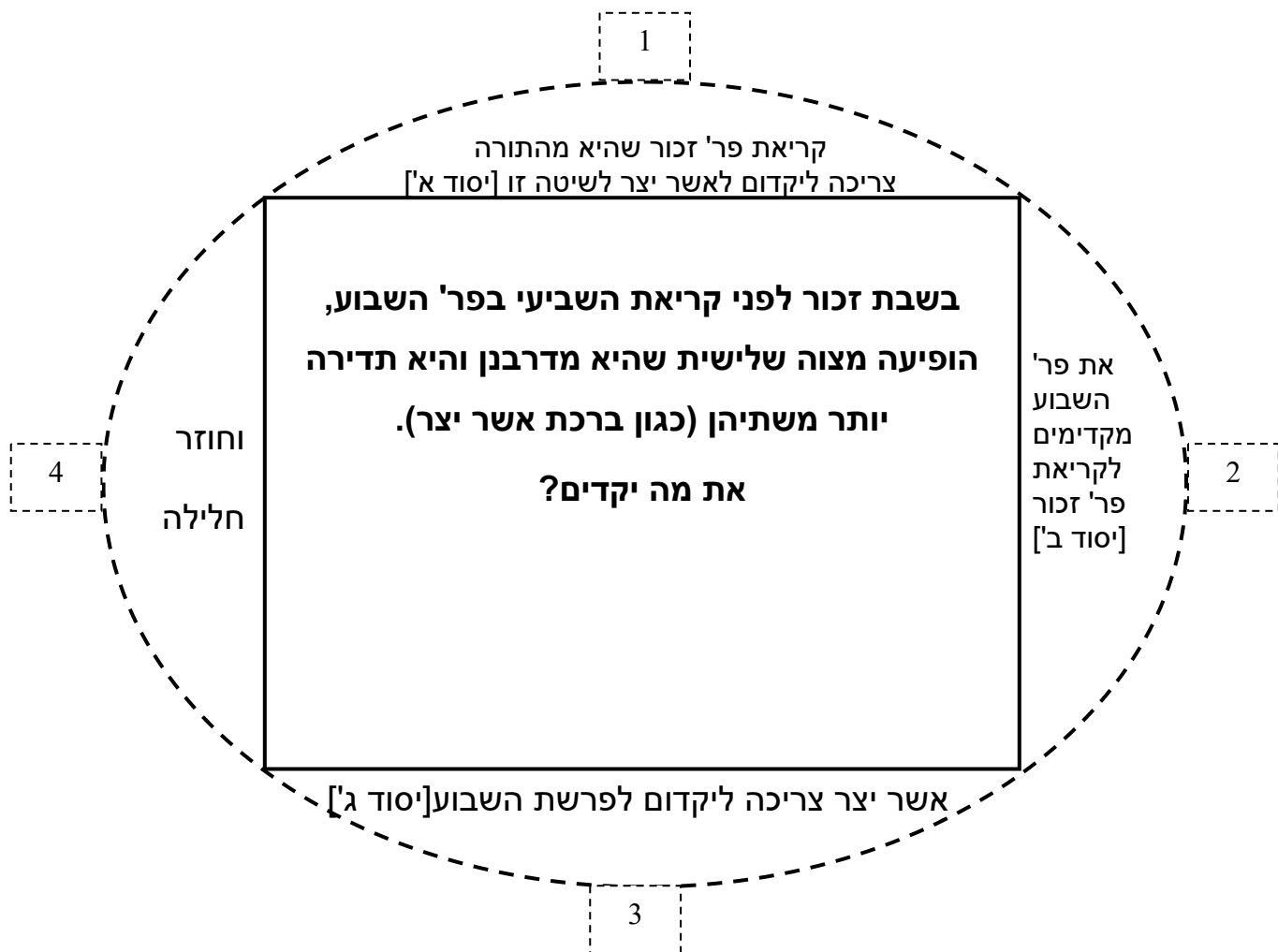
[מכתבי הג"ר מרדכי גולדמן שליט"א]

הידיעות ההלכתיות הנחוצות להבנת הגלגל:

א. בס' משברי ים על כללי המצוות סי' ב' הארכנו בנידון מצוה דרבנן תדירה טפי כנגד מצוה דאורייתא שפחות תדירה. והבאנו שמהראשונים ורוב האחרונים מתבאר שהדרבנן התדירה תיקדם, אבל כמה מגדולי האחרונים סוברים שהדאורייתא תיקדם. וגלגלנו לפי שיטתם.

ב. עוררנו שם בסוף הסימן (עמ' קי"ב) להקשות על אחרונים אלו, ממה שקוראים פר' זכור שהיא מצוה דאורייתא אחרי פרשת השבוע [כמו שכתבו במפורש הרמב"ם וטושו"ע] שהיא תקנה דרבנן, וא"כ מוכח אדרבה שתדיר דרבנן קדים לדאורייתא שתדירה פחות. והבאנו ששו"מ בעמק סוכות (רמ"ב לוריא זצ"ל אב"ד סיני) שהקשה כך. אמנם למעשה ודאי שצריך לקרוא בסדר זה.

ג. ציירנו את גלגלנו לפי השיטה שמצוי יש לו מעלת תדיר (עי"ש הערה 25), ולכן ברכת אשר יצר נחשבת תדירה מב' קריאות אלו. ואפשר לצייר עם דוגמאות נוספות כו"ב.

בעוהשי"ת
אנו שמחים להודיע על

קו טלפון של סוד החשמל

מספרי הטלפון של הקו במחיר שיחה רגילה

025805801 או: 0723326302 או: 0799280256 או: 0799164284

למאגר שיעורים בעניני הגאולה הקש 1 ואחריו הקש 3
להלן רשימת שיעורים בתוך המאגר

שימו לב לשיעורים חדשים שנכנסים למערכת

025805801 > 1 > 3 >

קישור להורדת השיעורים

<http://sod1820.co.il/?p=503>

שימו לב לשיעורים חדשים שנכנסים למערכת

נודה מאד לכל מי שישלח הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים
ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.

0533109982 טל: fish@neto.net.il

לפי הוראת גדולי ישראל שליט"א אנו מנזרים על שירות מייל בלבד ללא גישה לאינטרנט ניתן לפנות אלינו דרך
מייל חוזר בלבד או בפקס 15326537343

חדש קישור להורדת 5 כרכים של ספר סוד החשמל

<http://beta.hebrewbooks.org/53606>

קישור להורדת ספר על גאולה בתשע"ו מאת כי לה' המלוכה
www.sod1820.org/sod.pdf

קישור להורדת עלוני סוד החשמל לשנים תש"ע - תשע"ג

<http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1722>

קישור להורדת עלוני סוד החשמל תשע"ד

<http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1890>

קישור להורדת עלוני סוד החשמל תשע"ה

<http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1890>

קישור לארכיון השיעורים והעלונים

<https://docs.google.com/folder/d/0B5g5K6Iej11iT3Z0M2NOVnJZX3c/edit>

סוד החשמל 400 סרטונים

<https://www.youtube.com/playlist?list=PL07U4Ld4DFGsTa1B6UT-XOPxMOg0L8LFD>

סידור הרש"ש 37 סרטונים

<https://www.youtube.com/playlist?list=PL07U4Ld4DFGsRpQM-VAJ6yf9Lw6Bkvw3P>

קישורים לעשרים ושנים שיעורים בקבר דוד המלך:

www.sod1820.org/f/k1.mp4

www.sod1820.org/f/k2.mp4

www.sod1820.org/f/k3.mp4

www.sod1820.org/f/k4.mp4

www.sod1820.org/f/k5.mp4

www.sod1820.org/f/k6.mp4

www.sod1820.org/f/k7.mp4

www.sod1820.org/f/k8.mp4

www.sod1820.org/f/k9.mp4

www.sod1820.org/f/k10.mp4

www.sod1820.org/f/k11.mp4

www.sod1820.org/f/k12.mp4

www.sod1820.org/f/k13.mp4

www.sod1820.org/f/k14.mp4

www.sod1820.org/f/k15.mp4

www.sod1820.org/f/k16.mp4

www.sod1820.org/f/k17.mp4

www.sod1820.org/f/k18.mp4

www.sod1820.org/f/k19.mp4

www.sod1820.org/f/k20.mp4

www.sod1820.org/f/k21.mp4

www.sod1820.org/f/k22.mp4